

25 LAT FUNDACJI ZIELIŃSKICH

25 Lat
Pomocy Edukacyjnej
dla Młodzieży

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

Stanisław Kielbowicz, Jarosław Pagacz, Tomasz Petry

PROJEKT OKŁADKI

Małgorzata Młynarska

KOREKTA

Tomasz Petry

AUTORZY ZDJĘĆ:

Pod -24

Zbigniew Sulima

Monika Polita

Dariusz Jasiewicz

Marek Kuziemski

Małgorzata Młynarska

L.O. Kopernik

Joanna Potaczek

Bretislav Princ

K. Grabowska

Adam Halwa

Krzysztof Mruk

ISBN – 978-83-947418-0-8

WYDAWCA:

Fundacja Pomocy Edukacyjnej dla Młodzieży im. Heleny i Tadeusza Zielińskich

37-500 Jarosław, gen. Zygmunta Zielińskiego 4

Tel/fax 48 16 6213265, e-mail: fundacja@autograf.pl

Konto bankowe: 36 1240 2571 1111 0000 3342 3180

www.fundacjazielskich.pl

Druk: ZW Drukarnia „Multicolor”

Jarosław, ul. Chmielna 4, tel. 516055622

e-mail: multicolorjar@interia.pl

Spis treści

Wstęp	5
Idea powstania Fundacji	6
Biografie śp. Zbigniewa Zielińskiego i Jego przodków	7
Historia Fundacji	15
Działalność gospodarcza	23
Ćwierćwiecze działalności stypendialnej	24
Działalność charytatywna	29
Upamiętnianie miejsc pamięci Bohaterów Narodowych	31
Złot Gwiazdzisty	40
„Golgota Wschodu – Losy Polaków na nieludzkiej ziemi”	43
75 Rocznica pierwszego transportu więźniów do KL Auschwitz	44
Festiwal Piosenki Ojczystej im. Michała Zielińskiego „Serce w plecaku”	46
Działalność Jednostki Strzeleckiej 2025 im. ppor. Zbigniewa Zielińskiego	47
Współpraca z organizacjami pozarządowymi	49
Miejsce Fundacji w środowisku i w świadomości społeczeństwa	53
Podsumowanie 25 letniej działalności Fundacji	55

Wstęp

13 lutego 2017 mija 25 lat od podpisania aktu notarialnego przez śp. prof. Zbigniewa Zielińskiego o utworzeniu Fundacji nazwanej imieniem swoich rodziców, Heleny i Tadeusza Zielińskich. Srebrny jubileusz to doskonała okazja do rzetelnego podsumowania i oceny wydarzeń, jakie miały miejsce w minionym ćwierćwieczu. To także możliwość ocalenia od zapomnienia ważniejszych wydarzeń i postaci oraz zachowania pamięci o nich dla przyszłych pokoleń. Nie sposób nie wspomnieć o Fundatorze, śp. prof. Zbigniewie Zielińskim i jego wspaniałych przodkach, o ich bogatej, patriotycznej przeszłości.

Fundacja Pomocy Edukacyjnej dla Młodzieży im. Heleny i Tadeusza Zielińskich, zwana potocznie Fundacją Zielińskich, jest organizacją pozarządową, prowadzącą nieodpłatną działalność pożytku publicznego na rzecz społeczności lokalnej obejmującej głównie mieszkańców miasta i powiatu jarosławskiego. Wydatki statutowe finansowane są wyłącznie z działalności gospodarczej jako pomocniczej do działalności statutowej.

Wszelkie prace na rzecz działalności statutowej świadczone są przez członków władz Fundacji społecznie, co w obecnym zmaterializowanym świecie nie jest zjawiskiem powszechnym.

Cele Fundacji zostały szczegółowo określone przez Fundatora w opracowanym przez niego Statucie w 3-ch blokach tematycznych: działalność edukacyjna, charytatywna oraz upamiętnianie miejsc pamięci narodowej wraz z dbałością o dziedzictwo kulturowe.

Jednak kluczowym kierunkiem uznawanym przez Fundatora była od początku działalność edukacyjna polegająca na pomocy stypendialnej uzdolnionej i wyróżniającej się młodzieży, czemu dał wyraz, zmieniając nazwę Fundacji na: Fundacja Pomocy Edukacyjnej dla Młodzieży. Głównie, dzięki tej działalności Fundacja znana jest i ceniona w przestrzeni publicznej.

Powszechną aprobatę wśród młodzieży, organizacji pozarządowych i władz samorządowych zyskała również działalność Fundacji na rzecz upamiętniania miejsc walki i męczeństwa narodu polskiego i osób z tym związanych, o czym świadczą wyróżnienia przyznawane Fundacji przez wiele instytucji.

Opracowanie niniejsze wydane z okazji 25-lecia, dla zachowania ciągłości, nawiązuje do początków działalności Fundacji, jednak dotyczy w szczególności okresu ostatnich 5 lat (2012-2016). Poprzedni okres przedstawiony został w publikacji książkowej pt. „Dobro pomnożone”, wydanej z okazji jubileuszu 20-lecia Fundacji.

Z okazji Jubileuszu 25-lecia Zarząd Fundacji składa gorące podziękowania wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób przyczynili się do rozwoju

Fundacji swoją pracą społeczną, pomysłem, dobrym słowem lub życzliwością, a także wsparciem finansowym 1% swojego podatku – serdeczne „Bóg zapłać!”

Szczególne podziękowania kierujemy do wszystkich byłych i aktualnych członków Rady i Zarządu Fundacji, Komisji Stypendialnych w Jarosławiu i przy AGH w Krakowie, którzy bezinteresownie angażują swój czas i wiedzę w kontynuację dzieła zapoczątkowanego przez śp. Zbigniewa Zielińskiego.

Dziękujemy klientom naszej Stacji Paliw oraz najemcom nieruchomości, bez których niemożliwa byłaby pomoc potrzebującym.

Więcej informacji o działalności fundacji znaleźć można w rocznych Biuletynach Informacyjnych od Nr 1 do 13, zamieszczonych na stronie internetowej www.fundacjazielskich.pl

Idea powstania Fundacji

Jednoznaczna odpowiedź na pytanie, co skłoniło śp. Zbigniewa Zielińskiego do powołania Fundacji i nazwania jej imionami swoich rodziców, jest bardzo trudna i może być wielowątkowa. Zdaniem autorów niniejszego opracowania, odpowiedzi należy szukać w biografii Zbigniewa z lat młodzieńczych oraz w głębokim patriotyzmie opartym na ideałach wspaniałych przodków.

Rodzice Zbigniewa byli ludźmi zamożnymi, posiadali piękny, duży dom z ogrodem, w którym znajdował się nawet basen, a młody Zbyszek – jak pisze o nim prof. Zbigniew Nartowski kolega i przyjaciel – jako jedyny na Lachmanówce posiadał prawdziwe buty do nart.

Nagle, w wieku 16 lat zawałił się przed nim świat. W sierpniu, w przeddzień wybuchu II wojny światowej umarła mu matka, a ojciec – wówczas kapitan Wojska Polskiego – w pierwszych dniach września wyruszył na front, z którego nigdy nie wrócił.

Okres okupacji to najtrudniejszy okres w życiu Zbigniewa. Do łatwych nie należał także okres studiów, gdzie, jako syn przedwojennego oficera WP zamordowanego w Katyniu, nie mógł liczyć na żadną pomoc ze strony ówczesnego Państwa. Jak pisze w swoim życiorysie, utrzymywał się w tym okresie z dorywczej pracy zarobkowej, dlatego głód i niedostatek nie były mu obce.

Jako późniejszy wieloletni wykładowca na AGH w Krakowie znał doskonale trudne warunki życia studentów, którym chciał pomóc przez utworzoną przez siebie Fundację. To jedna z hipotez powstania Fundacji.

Drugim motywem mogła być wielka miłość i szacunek do utraconych w tak wczesnym wieku rodziców, co Zbigniew Zieliński wyraził m.in. przez udział w pielgrzymkach do Katynia od czasu otwarcia Polskiego Cmentarza Wojskowego. Ostatni raz odwiedził Cmentarz Katyński na miesiąc przed swoją śmiercią.

Uważamy, że wybór rodziców na patronów Fundacji nie był przypadkowy.

Można było wybierać imiona spośród wielu bohaterów narodowych, nawet spośród swoich sławnych przodków, jednak tak się nie stało. Być może wpływ na wybór miał także majątek rodziców, nabyty w drodze spadku i przekazany na rzecz Fundacji.

Można jednak przyjąć, że Fundacja utworzona została w hołdzie swoim rodzicom jako żywy pomnik ich szlachetności, dobroci i patriotyzmu.

Zbigniew Zieliński, zapytany w jednym z wywiadów: „Skąd pomysł na Fundację”, odpowiedział: „Przez dłuższy czas przebywałem za granicą. Kiedy w 1982 roku, uzyskałem zezwolenie (czyli paszport konsularny PRL) zacząłem przyjeżdżać do Polski. Początkowo na pobyt miesięczny a w 1994 wróciłem na stałe. Odkrywałem Polskę na nowo i byłem zaskoczony morzem pretensji i narzekania „wszystkich do wszystkich”. Jednocześnie były to czasy z bardzo trudną sytuacją ekonomiczną w kraju. Uznałem, że zamiast przyłączyć się do narzekających i wiecznie niezadowolonych, trzeba zrobić coś konkretnego. Coś co pomogłoby polepszyć istniejącą sytuację. Przyszło mi na myśl, aby zorganizować jakąś pożyteczną akcję pomocy. W tym czasie docierały do mnie różne głosy, m.in. ze środowisk młodzieżowych, studenckich. Były niepokojące.”

Na pytanie, skąd pochodzą fundusze Fundacji, Zbigniew Zieliński odpowiedział: „Podstawowym kapitałem Fundacji jest dorobek życiowy moich rodziców – powiększany dochodami z dokonywanych inwestycji.”

Oświadczenie Fundatora nie jest sprzeczne z hipotezą przedstawioną przez autorów, a raczej jest jej potwierdzeniem.

Biografie śp. Zbigniewa Zielińskiego i Jego przodków

Twórca Fundacji i jedyny fundator **śp. prof. Zbigniew Zieliński**, syn Tadeusza i Heleny z domu Wątroba, urodził się 4 lipca 1923 r. w Jarosławiu, w szlacheckiej rodzinie o głębokich korzeniach patriotycznych i tradycjach wojskowych. Jego przodkowie pieczętowali się herbem Jelita.

Uczęszczał do Szkoły Powszechnej im. Stanisława Konarskiego, oraz Gimnazjum im. Augusta Witkowskiego w Jarosławiu.

Z chwilą wybuchu II wojny światowej przeniósł naukę i w pierwszych dniach września 1939 r.,

w wieku zaledwie 16 lat zgłosił się jako ochotnik do Wojska Polskiego i został wcielony do 24 pułku artylerii lekkiej, w którym służył również jego ojciec, kpt. Tadeusz Zieliński. Młody Zbigniew brał udział w krwawych walkach nad Dunajcem oraz w czasie odwrotu na szlaku do Lwowa przez Strzyżów, Frysztak, Birczę, Przemyśl, Janów, gdzie został ranny.

W dniu 19 września w rejonie Tarnopola trafił do niewoli sowieckiej, gdzie po raz ostatni spotkał się z ojcem. Za jego namową podjął skuteczną ucieczkę i pieszo, po krótkim pobycie we Lwowie powrócił do Jarosławia, gdzie zaczął się najtrudniejszy okres jego życia.

Młody człowiek bez ojca i matki musiał wziąć pełną odpowiedzialność za swoje życie. Jedyną pomocą i wsparciem byli dla niego mieszkający w Jarosławiu stryj Bronisław Zieliński i jego żona Helena z d. Durkalec. Głównym problemem było zapewnienie sobie środków do życia. W tym celu młody Zbigniew podjął pracę jako kierowca w niemieckiej firmie budowlanej Scheidt, budującej drogi w rejonie Jarosławia.

Od września 1940 r. uczęszczał do Liceum Budowlanego w Jarosławiu, gdzie w czerwcu 1942 r. uzyskał dyplom technika budowlanego, który pozwolił mu na poprawę warunków pracy. Od sierpnia 1943r. otrzymał pracę technika budowlanego w biurze Kolei Wschodniej w Jarosławiu (niemiecki Ostbahn Naubauamt), gdzie pracował aż do wyzwolenia Jarosławia spod niemieckiej okupacji. Jednocześnie w latach 1941-1943 kontynuował naukę w ramach tajnego nauczania w liceum o kierunku humanistycznym, które ukończył złożeniem matury i świadectwem dojrzałości w czerwcu 1943 r.

Równolegle z pracą zawodową i nauką Zbigniew Zieliński prowadził od 1941 roku działalność konspiracyjną w Związku Walki Zbrojnej (ZWZ), a od 1942 roku w Armii Krajowej (AK) pod pseudonimem „Olszyna”. W roku 1943 ukończył konspiracyjną szkołę podchorążych.

Jako żołnierz Armii Krajowej brał udział w działalności wywiadowczej i akcjach sabotażowych. Wchodził w skład obstawy i z racji tej funkcji był głęboko wtajemniczony w działalność konspiracyjną. Był bliskim podkomendnym płk Wojciecha Szczepańskiego ps. „Julian”, dowódcy jarosławskiego obwodu Armii Krajowej. W jego domu mieściła się kancelaria Komendy Obwodu AK oraz stały nasłuch radiowy BBC.

Po wyzwoleniu terenów jarosławskich spod okupacji niemieckiej mocno nasiliła się działalność nacjonalistów ukraińskich. O świcie 17 kwietnia 1945r. oddziały UPA zaatakowały Więzownię, podpalano zabudowania, mordowano ludzi. Do akcji obronnej weszły plutony AK. W kilkugodzinnej walce zginęło pięciu żołnierzy AK, dwóch zostało rannych. Jednym z nich był Zbigniew Zieliński. Ciężko ranny, został przewieziony do Jarosławia, gdzie w klasztorze

ss. Niepokalanek, w wielkiej konspiracji operowali go lekarze: Jan Zasowski i Stanisław Małecki. Rekonwalescencja trwała kilka miesięcy.

W październiku 1945 r. rozpoczął studia na Wydziale Komunikacji AGH w Krakowie, uzyskując w grudniu 1950 r. dyplom inżyniera mechanika, magistra nauk technicznych z wynikiem bardzo dobrym.

W grudniu 1950 r. rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Wytrzymałości Materiałów na Wydziale Elektromechanicznym AGH. W październiku 1951 r. uzyskał nominację na adiunkta i prowadził wykłady z przedmiotu wytrzymałość materiałów na Wydz. Metalurgicznym. Jednocześnie podjął dodatkową pracę w Instytucie Odlewnictwa w Krakowie, gdzie prowadził prace badawcze nad problemem właściwości mechanicznych żeliwa, które doprowadziły do opracowania wyników i wniosków opublikowanych w pracy doktorskiej na Wydziale Górnictwa i Hutnictwa AGH, na podstawie której w maju 1960 r. otrzymał stopień naukowy doktora nauk technicznych.

W roku 1961 zrezygnował z pracy w Katedrze Wytrzymałości Materiałów AGH, kontynuując prace badawcze w Instytucie Odlewnictwa, gdzie w roku 1966, na podstawie rozprawy habilitacyjnej na Politechnice Krakowskiej, uzyskał stopień docenta doktora habilitowanego i w dalszym ciągu kontynuował prace badawcze w Instytucie Odlewnictwa.

W roku 1969 wyjechał na krótko do Wielkiej Brytanii, gdzie pracował i jednocześnie doskonalił język angielski, następnie wyjechał do RPA i podjął pracę w laboratorium przy kopalni diamentów w Johannesburgu, gdzie pracował do osiągnięcia wieku emerytalnego. Wrócił ponownie do Wielkiej Brytanii, gdzie przez jakiś czas pracował jako asystent maklera, a następnie wyjechał do Kanady i zamieszkał u swego kuzyna.

W roku 1982 na krótko przyjechał po raz pierwszy do Polski w celu uregulowania spraw majątkowych i mieszkaniowych. Spotykając się z przyjaciółmi z AGH, miał możliwość poznania sytuacji materialnej oraz nastrojów panujących wśród młodzieży, przejawiających się niechęcią do nauki i kwestionowaniem sensu kształcenia się, nawet w kręgach młodych, bardzo zdolnych ludzi.

Widać, problem młodzieży, z jakim zetknął się w Polsce, potraktował bardzo poważnie, skoro będąc jeszcze poza granicami kraju, w roku 1992 stworzył Fundację i przekazał część swoich oszczędności, by pomóc przynajmniej tym najlepszym z najlepszych.

Kiedy w Polsce następowały wyraźne zmiany ustrojowe i Polska odzyskiwała prawdziwą wolność, Zbigniew Zieliński przebywał w Kanadzie, posiadał obywatelstwo kanadyjskie i mógł pozostać tam na stałe. Jednak tęsknota za

krajem i chęć czynnego udziału w tworzeniu III Rzeczypospolitej były tak silne, że w roku 1994 powrócił do kraju.

Po powrocie kupił mieszkanie własnościowe w Krakowie oraz nabył w drodze spadku nieruchomość w Jarosławiu w postaci działki o powierzchni 1,31 ha, częściowo użytkowanej na podstawie umowy najmu przez CPN, która od roku 1946 prowadziła bazę hurtową produktów naftowych (jak wspominał, CPN płaciła jego siostrze czynsz stanowiący równowartość kostki margaryny). W wyniku zmian ustrojowych urealniono umowę najmu do aktualnych cen rynkowych, co zaczęło przynosić wymierne dochody, które pozwoliły na zagospodarowanie gruntów nie przynoszących dotąd żadnych korzyści.

Począwszy od roku 1998, Zbigniew Zieliński rozpoczął realizację inwestycji, poczynając od budynku biurowo-mieszkalnego do magazynów z infrastrukturą towarzyszącą, z przeznaczeniem na wynajem (utwardzenie placów, ogrodzenia itp.).

W roku 2000 Z. Zieliński odkupił od PKN ORLEN hurtową bazę paliw płynnych, którą po niewielkiej adaptacji przystosowano do sprzedaży detalicznej. To było początkiem rozpoczęcia przez niego prowadzenia działalności gospodarczej pomimo wieku 77 lat.

Jako przedsiębiorca ogromnym szacunkiem i troską otaczał pracowników, zapewniając im przyzwoite warunki pracy i godziwą zapłatę. Dbał także i nie szczędził grosza na doksztalcanie zawodowe pracowników, zachęcał do nauki języków obcych. Był za to ceniony i lubiany przez pracowników.

W życiu prywatnym jego wielką namiętnością, którą odziedziczył po swoim ojcu, było pływanie łodzią motorową oraz żaglówką. Uzyskał dyplom jachtowego sternika śródlądowego i morskiego. Sporty te uprawiał na jeziorach mazurskich i na Bałtyku, na własnym jachcie zbudowanym przy wydatnej pomocy swego stryja Bronisława. Wiele lat pełnił funkcję przewodniczącego Okręgowej Komisji Żeglarskiej PTTK w Krakowie.

Po podjęciu własnej działalności gospodarczej postanowił opanować tajniki obsługi komputera. W wieku 80 lat ukończył kurs komputerowy w jednym z ośrodków szkoleniowych w Krakowie, a na dwa miesiące przed śmiercią kupił sobie komputer i w sposób profesjonalny korzystał z Internetu.

W ostatnich latach swego życia co roku, przed dniem Wszystkich Świętych wraz z grupą rodzin katyńskich odwiedzał Polski Cmentarz Wojenny w Katyniu, na którym spoczywają prochy jego ojca mjr Tadeusza Zielińskiego, zamordowanego przez NKWD w kwietniu 1940 roku. Ostatni raz, kiedy stan jego zdrowia wyraźnie się pogarszał, w tajemnicy przed współpracownikami odwiedził Cmentarz Katyński w kwietniu 2003, dokładnie na miesiąc przed śmiercią.

Bardzo intensywne życie spowodowało poważne kłopoty zdrowotne, jednak Zbigniew Zieliński nie poddawał się chorobom i nie redukował intensywności swego życia.

W dorosłym życiu, pomimo posiadania wielu serdecznych przyjaciół, był samotnikiem. Zmarł nagle w Krakowie, w dniu 16 maja 2003r. Zgodnie z jego wolą zwłoki zostały skremowane, a prochy złożone zostały w grobowcu rodzinnym na Starym Cmentarzu w Jarosławiu.

Mjr Tadeusz Zieliński, ojciec Fundatora - patron Fundacji, absolwent Akademii Handlowej w Wiedniu. Z chwilą wybuchu I wojny światowej w 1914 r. został wcielony do armii austro-węgierskiej, gdzie ukończył szkołę oficerską artylerii i uzyskał stopień podporucznika. Walczył na froncie włoskim.

Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę w roku 1918 powrócił do Jarosławia, wstąpił do Wojska Polskiego i otrzymał przydział do 4 pułku artylerii polowej.

W latach 1918-1919 brał udział w wojnie ukraińsko-polskiej, a następnie wojnie polsko-bolszewickiej. W roku 1919 awansował do stopnia porucznika, a rok później do stopnia kapitana. W czasie wojny polsko-sowieckiej pełnił służbę w załodze składu amunicji 6 Armii we Lwowie, a od 1920 roku jako dowódca składu w Buczacu, a następnie w Kowlu. Był również dowódcą pociągu amunicyjnego Nr 12. W roku 1922 został przeniesiony służbowo do 6 pułku artylerii ciężkiej we Lwowie, a po roku do 24 pułku artylerii polowej im. Króla Jana III Sobieskiego w Jarosławiu. Za męstwo został odznaczony Krzyżem Walecznych i Krzyżem Zasługi. W roku 1924 na własną prośbę przeszedł w stan spoczynku i podjął pracę w jarosławskim magistracie na stanowisku referenta wojskowego.

W sierpniu 1939 roku, po ciężkiej chorobie zmarła jego żona. Pod koniec sierpnia, wobec zagrożenia wojennego, jako oficer rezerwy został powołany do jarosławskiego 24 pułku artylerii lekkiej im. Króla Jana III Sobieskiego wchodzącego w skład 24 dywizji piechoty. W pierwszych dniach września pułk opuścił Jarosław i wyruszył na wojnę.

Po zaciętych walkach nad Dunajcem, w rejonie Zakliczyna nastąpił odwrót w kierunku Lwowa, podczas którego toczono krwawe walki w rejonie Birczy, Rzęski Ruskiej, Janowa, gdzie 24 dywizja piechoty została całkowicie

rozbita. W trakcie wycofywania resztek wojsk, zgodnie z dyrektywą Naczelnego Wodza do granicy rumuńskiej, w dniu 19 września 1939 oddziały polskie zostały zatrzymane przez Armię Czerwoną w rejonie Tarnopola. Jeńcy zostali przewiezieni do obozów w Kozielsku, Ostaszkowie i Starobielsku.

Kapitan Tadeusz Zieliński wraz wieloma kolegami pułkowymi trafił do obozu w Kozielsku i został zamordowany przez NKWD w Katyniu wiosną 1940 r.

W czasie ekshumacji został zidentyfikowany pod NR 1591.

Jego pamięć została upamiętniona w roku 1992 imienną tabliczką umieszczoną w ścianie pamięci krakowskiego kościoła garnizonowego p.w. św. Agnieszki.

W dniu 17 września 2005 r. ofiary Zbrodni Katyńskiej zostały uhonorowane przez Fundację Pomnikiem Katyńskim, na którego płytach umieszczono nazwiska 250 oficerów i policjantów, w tym także kpt. Tadeusza Zielińskiego.

W dniu 11 listopada 2009r. społeczność Szkoły Podstawowej w Zarzeczcu, w hołdzie kpt. Tadeuszowi Zielińskiemu posadziła „Dąb Pamięci” w ramach programu „Katyń... ocalić od zapomnienia”.

W 2009 r. kpt. Tadeusz Zieliński został awansowany pośmiertnie przez Ministra Obrony Narodowej na stopień majora.

Jacek Przemysław Zieliński, dziadek Fundatora, nauczyciel historii i geografii w I Gimnazjum w Jarosławiu, był wielkim społecznikiem, jednym z najsilniejszych filarów Towarzystwa Szkół Ludowych, jako jego założyciel, prezes, członek zarządu przez wiele lat.

Również wielkie zasługi osiągnął na polu wychowania fizycznego młodzieży i szerzenia idei Sokolej. Założyciel Gniazda Sokolego w Jarosławiu, jeden z budowniczych gmachu Sokoła, przez dziesiątki lat był prezesem i pracowitym członkiem zarządu. Kiedy w roku 1914 tworzyła się formacja legionowa, on należał do jej organi-

zatorów, ściśle współpracując ze swoim bratem płk Zygmunt Zielińskim, współtwórcą i dowódcą 2 p.p. Legionów w Krakowie. Nie jest przypadkiem, że właśnie z jarosławskiego gniazda Sokolego, w dniu 13 września 1914 r. wyjechała do Krakowa 140 osobowa grupa chłopców rekrutujących się z drużyn sokolich pod dowództwem por. Serafina Dobrzańskiego, by zasilić 2 p.p. Legionów.

W listopadzie 1918 r. kiedy wojsko austriackie opuściło miasto, Jacek Zieliński z innymi nauczycielami włączył się w tworzenie młodzieżowych brygad Gwardii Narodowej, która z opaskami na ramionach włączyła się w utrzymanie ładu i porządku w mieście.

Jacek Zieliński był po wyzwoleniu jednym z członków Tymczasowego Rządu, przez wiele lat pracował także w samorządzie jako radny miasta.

Zygmunt Zieliński brat Jacka Zielińskiego, legendarny generał, syn powstańca Arystomena i Józefy z Klewskich, urodził się 1 sierpnia 1858 r. w Rzeszotarach k/Wieliczki. Dzieciństwo spędził początkowo w Rzeszotarach, a następnie w Michalczowej k/Nowego Sącza.

Kształcił się w I Gimnazjum w Nowym Sączu, które przerwał i zgłosił się jako ochotnik w 1875 r. do służby wojskowej w 20 p.p. armii austro-węgierskiej.

W 1878 r. ukończył szkołę kadetów piechoty w stopniu podporucznika i powrócił do 20 p.p. w Nowym Sączu i Krakowie. Od 1890 r. wielokrotnie awansował, dowodził różnymi oddziałami m.in. w Pradze, Koriggratz (dziś Hradec Kralove).

W 1906 r. powrócił do Krakowa na stanowisko oficera sztabowego do zadań specjalnych, następnie d-cy batalionu w 13 Pułku Piechoty tzw. „Dzieci Krakowskich”.

W 1907 otrzymał awans na st. podpułkownika i objął tymczasowe dowodzenie pułkiem.

W 1911 r., po 36 latach służby wojskowej przeszedł w stan spoczynku i czynnie zajął się szkoleniem wojskowym oddziałów Polowych Drużyn Sokolich.

Po wybuchu I wojny światowej został zmobilizowany do armii austro-węgierskiej i wyznaczony na d-cę brygady Landsturmu na Morawach. Na własną prośbę został przeniesiony do tworzących się Legionów Polskich. W połowie września 1914 r. objął dowództwo 2 Pułku Piechoty Legionów wchodzącego następnie w skład II Brygady Legionów Polskich. Walczył na terenie Karpat Wschodnich (walki o *Nadwórna*, i ciężkie boje pod Mołotkowem).

24 kwietnia 1917 r. w stopniu pułkownika został mianowany komendantem Legionów Polskich, a 9 października 1917 r. dowódcą nowej formacji wojskowej Polskiego Korpusu Posiłkowego. Trzon jednostki stanowiła II Brygada płk Józefa Hallera. 1 listopada 1917 r. został awansowany na stopień generała.

Wydarzenia polityczne na początku 1918 r., w szczególności podpisanie „traktatu brzeskiego” przez państwa centralne, spowodowały odmowę współpracy z armią Austro-Węgier i nieudaną próbę przejścia II Brygady na stronę rosyjską, celem połączenia się z oddziałami polskimi, co doprowadziło do

aresztowań oficerów i żołnierzy. Zieliński przebywał przez prawie rok w obozie w Huszt.

Po zwolnieniu z obozu 2 listopada 1918 r. , natychmiast zgłosił się do Wojska Polskiego i otrzymał przydział do Dowództwa Okręgu Generalnego „Kraków”. 6 XII 1918 został oddelegowany do Przemyśla, do walki z oddziałami ukraińskimi, gdzie jego oddziały toczyły krwawe walki w rejonie Przemyśla, Sądowej Wiszni, Gródka Jagiellońskiego, Borysławia i innych miejscach, aż do zwycięstwa.

Za skuteczne i pełne poświęcenia walki Zieliński został odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militarii.

1 kwietnia 1920 r. otrzymał awans na generała porucznika.

W czasie wojny polsko-bolszewickiej, 26 czerwca 1920 r. został mianowany dowódcą 3 Armii, którą dowodził do końca września 1920 r.

Za wybitny wkład w wojnę 1920 r. został odznaczony najwyższymi odznaczeniami m.in.: Krzyżem Komandorskim II Klasy, Orderem Virtuti Militarii, czterokrotnie Krzyżem Walecznych, Krzyżem Niepodległości, francuskim Krzyżem Komandorskim Legii Honorowej oraz, jako czwarta osoba spośród obywateli polskich, Wielką Wstęgą Orderu Orła Białego.

Postać gen. broni Zygmunta Zielińskiego znalazła się w panteonie wielkich Polaków, w wydawnictwie historycznym p.t. „Wielcy Polacy z Ziem Rzeczypospolitej Obojga Narodów”.

Paweł Arystomen Jelita Zieliński
pradziadek Fundatora urodził się w roku 1825 w Podstolicach k/Wieliczki. W wieku zaledwie 6 lat stracił obydwójce rodziców, którzy zmarli na szalejącą wówczas w woj. krakowskim cholere.

Wychowaniem Arystomena oraz administrowaniem majątku po rodzicach zajmował się jego wuj, który doprowadził do poważnego zadłużenia majątku. Po dojściu do pełnoletniości Arystomen otrzymał majątek w stanie opłakany.

W latach 1863-64 Arystomen Zieliński brał udział w Powstaniu Styczniowym. Bił się pod dowództwem słynnego płk Dionizego Czachowskiego jako ułan II pułku. Brał udział m.in. w bitwach pod Chrobrzem, Grochowskimi.

Po jednej z bitew, w czasie ucieczki przed pościgiem wroga, uratował sztandar pułku, który przechowywał jak relikwię aż do śmierci, a w testamencie nakazał, by włożyć go do trumny.

Po upadku powstania Arystomen Zieliński sprzedał zadłużony majątek w Rzeszotarach i kupił mały folwark w Michalczowej, w nowosądeckim, gdzie osiadł z żoną oraz dziećmi i gospodarzył do śmierci.

Klęska powstania nie złamała go, nigdy nie uznawał rozbiorów Polski, uważając je za bezprawne, a zaborców nazywał najeźdźcami. Władze CK uważały go za niebezpiecznego i z tego powodu spotykało go wiele szykan i represji. Niezlomnie wierzył w odzyskanie niepodległości tylko przez czyn zbrojny i dlatego uważał, że młodzież męska powinna służyć w wojsku, choćby w armii wroga, aby była odpowiednio wyszkolona.

Sebastian Jelita Zieliński pra – pra – pradiadek Fundatora, brał udział w Powstaniu Kościuszkowskim za co był prześladowany przez zaborców rosyjskich i ratował się ucieczką na teren zaboru austriackiego. Osiedlił się w Niwkach k/Tarnowa, gdzie kupił majątek rolny.

Przez małżeństwo syna, Jana Nepomucena Jelita Zielińskiego z Matyldą Żelechowską herbu Ciołek, Zielińscy stali się współwłaścicielami majątku Żelechowskich w Rzeszotarach k/Wieliczki, skąd wywodzą się kolejni przodkowie. Małżonkowie, Jan Nepomucen i Matylda Zielińscy zamieszkali we Dworze w Rzeszotarach.

Historia Fundacji

Żołźyciel i Fundator, prof. Zbigniew Zieliński, powołując Fundację w roku 1992 pozostawał poza granicami kraju, dlatego przekazał część swoich oszczędności na konto bankowe w Polsce i powierzył prowadzenie dalszej działalności władzom statutowym. Był jednak spokojny o losy Fundacji, gdyż postawił na ludzi dobrze sobie znanych, w większości z konspiracyjnej działalności w Armii Krajowej.

W zarządzie Fundacji znaleźli się:

Zofia Dyszyńska, Stefan Szewc, Jadwiga Mielniczek, Maria Pajda.

W Radzie Fundacji zasiedli:

Maria Szczepańska, Zbigniew Brincken, Jan Dyszyński, Wacław Zeman, Halina Krzakowska-Bader.

Funkcję przewodniczącego Zarządu Fundacji zarezerwował dla siebie.

Wszyscy z wielkim zapałem przyjęli zaproponowane stanowiska we władzach Fundacji, zaoferowali swój czas i wiedzę w tworzeniu jej zrębów m.in.: opracowanie statutu Fundacji, struktury organizacyjnej, regulaminów przyznawania stypendiów, załatwienie wszelkich spraw organizacyjnych związanych z rejestracją w Krajowym Rejestrze Sądowym, Urzędzie Skarbowym i innych urządach lokalnych.

Zarząd Fundacji wywiązał się ze swych obowiązków bardzo dobrze i już w roku szkolnym 1992/93 przeprowadzono nabór i weryfikację wniosków o stypendia oraz przyznano pierwsze stypendia dla 7 uczniów szkół licealnych i 3 studentów.

Od roku 1996, po wyczerpaniu środków, zawieszono okresowo działalność Fundacji w Jarosławiu.

Jednocześnie w tym samym roku Fundator utworzył Fundusz Stypendialny przy AGH w Krakowie, z którego, począwszy od roku akademickiego 1996/97, każdego roku korzystali najzdolniejsi studenci głównie z województwa podkarpackiego.

Działalność Fundacji została reaktywowana w 2001 roku po zgłoszeniu do KRS-u nowych władz, jednak wypłatę stypendiów dla jarosławskiej młodzieży wznowiono już w roku 2000 przez utworzony przez Fundatora na okres przejściowy Fundusz Stypendialny również w Jarosławiu, który po reaktywowaniu działalności Fundacji przerodził się w Komisję Stypendialną.

Fundusz Stypendialny w Jarosławiu objęty został patronatem Rady Powiatu, a Fundusz Stypendialny przy AGH patronatem Senatu Uczelni.

W dniu 19 stycznia 2001 r. do reaktywowanej Rady Fundacji, Fundator powołał następujące osoby:

1. mgr Tomasz Petry – przewodniczący Rady
2. mgr Jan Gąsior – członek
3. Stanisław Kielbowicz – członek
4. mgr Jarosław Pagacz – członek
5. mgr Józef Zawadzki – członek

Rada Fundacji na swym pierwszym posiedzeniu w dniu 1 lutego 2001 w uzgodnieniu z fundatorem Uchwałą nr 1/2001 powołała Zarząd w następującym składzie:

1. Wiesław Kielbowicz – członek Zarządu
2. mgr Józef Zawadzki – członek Zarządu
3. Elżbieta Magryś – członek Zarządu

Funkcję przewodniczącego Zarządu Fundator dożywotnie zarezerwował dla siebie. Jednocześnie tą samą uchwałą odwołano dotychczasowych członków Zarządu.

Na przestrzeni lat we władzach Fundacji uczestniczyło wielu cenionych ludzi, którzy swoją wiedzą i bezinteresownym zaangażowaniem wnieśli swój wkład w dzieło pomocy potrzebującym, m.in.: profesorowie z AGH w Krakowie: prof. dr hab. inż. Andrzej Szczepański, prof. dr hab. inż. Tadeusz Orzechowski, prof. dr hab. inż. Jerzy Frydrych, prof. dr hab. inż. Antoni Cieśla, prof. dr hab. inż. Zbigniew Kąkol, prof. dr hab. inż. Andrzej Łędzki.

Aktualny skład władz Fundacji:

Zarząd:

1. Wiesław Kielbowicz	– prezes
2. Elżbieta Magryś	– członek
3. mgr Marek Puzio	– członek

Wiesław Kielbowicz

Elżbieta Magryś

mgr Marek Puzio

Rada Fundacji:

1. mgr Jarosław Pagacz	– przewodniczący
2. mgr Edyta Wlazło	– z-ca przewodniczącego
3. dr hab. Anna Siwik, prof. nadzw	– członek
4. prof. dr hab. inż. Bronisław Barchański	– członek
5. Maria Gliniak	– członek
6. inż. Kazimierz Hołyszko	– członek
7. mgr Mieczysław Kraus	– członek

mgr Jarosław Pagacz

mgr Edyta Wlazło

Maria Gliniak

inż. Kazimierz Hołyszko

mgr Mieczysław Kraus

Komisja Stypendialna w Jarosławiu:

1. mgr Jarosław Pagacz – przewodniczący
2. mgr Bogdan Wołoszyn – członek
3. mgr Adam Tomaszewski – członek
4. mgr Tomasz Petry – członek

mgr Bogdan Wołoszyn

mgr Adam Tomaszewski

mgr Tomasz Petry

Komisja Stypendialna przy AGH w Krakowie:

1. dr hab. Anna Siwik, prof. nadzw.	– przewodnicząca
2. prof. dr hab. inż. Bronisław Barchański	– członek
3. prof. dr hab. inż. Maciej Mazurkiewicz	– członek
4. dr inż. Kamila Wawrzyniak	– członek
5. dr inż. Grzegorz Michta	– członek

W początkowym okresie działalność statutowa ograniczała się wyłącznie do pomocy stypendialnej młodzieży, a zakres tej pomocy oraz jej rozmiary zależały od wielkości środków pieniężnych przekazanych na poszczególne fundusze przez Fundatora.

Każdego roku, od kilku do kilkunastu wybitnie uzdolnionych uczniów i studentów otrzymywało pomoc materialną. W okresie od powstania Fundacji do śmierci Fundatora przyznano łącznie 78 stypendiów z tego 26 dla studentów, w tym 17 dla studentów AGH.

Śmierć Zbigniewa Zielińskiego w maju 2003 roku, dzięki jego dalekowzroczności i zapobiegliwości, nie przerwała działalności Fundacji. Na długo przed śmiercią sporządził testament, w którym cały swój dorobek i majątek swoich rodziców, którego był spadkobiercą, przekazał na rzecz Fundacji, tworząc mocne podstawy do prowadzenia samodzielnej działalności gospodarczej. Zadbął także o załatwienie wszelkich formalności organizacyjnych, przez wprowadzenie odpowiednich zmian w statucie oraz w Krajowym Rejestrze Sądowym, co pozwoliło na podjęcie działalności natychmiast, niemal z marszu przez Fundację, mimo toczącego się postępowania spadkowego. Od tej chwili rozpoczął się nowy etap, polegający na całkowitej samodzielności Fundacji. Władze statutowe stanęły przed wyzwaniem: z jednej strony realizacji wszystkich celów zawartych w statucie, z drugiej strony konieczności wypracowania dochodów z działalności gospodarczej, wystarczających na sfinansowanie tych potrzeb.

W pierwszym roku z dochodu wypracowanego w okresie od 16 maja 2003 r. tj. od śmierci Fundatora do końca roku przyznano 73 stypendia dla uczniów szkół ponadpodstawowych i 4 stypendia jednorazowe dla studentów AGH w Krakowie. Ponadto, rozszerzono działalność statutową na inne obszary, m.in. : na działalność charytatywną.

Władze Fundacji podtrzymały dobrą współpracę z AGH w Krakowie zapoczątkowaną przez śp. Zbigniewa Zielińskiego nie tylko w zakresie pomocy materialnej studentom tej Uczelni, ale także udziału przedstawicieli Uczelni we władzach Fundacji.

Na posiedzeniu w dniu 14 maja 2005 r. podjęto uchwałę o wydawaniu biuletynów informacyjnych obejmujących ważniejsze wydarzenia w ramach roku kalendarzowego, które są publikowane również w formie elektronicznej na stronie internetowej Fundacji www.fundacjazielińskich.pl.

Na tym samym posiedzeniu podjęto uchwałę o rozpoczęciu prac związanych z budową Pomnika Katyńskiego, zainicjowaną przez sp. Zbigniewa Zielińskiego. Ostatecznie pomnik został poświęcony i oddany społeczności jarosławskiej w dniu 15 września 2005 r. Relacje z uroczystości oraz zdjęcia w Biuletynie nr 3 z 2005 r.

Począwszy od maja 2008 do czerwca 2015, w ramach współpracy z Archidiecezjalną Rozgłośnią Radia Fara przedstawiciele władz Fundacji prowadzili półgodzinne cykliczne audycje w określonych dniach i godzinach każdego miesiąca.

Tematem audycji były wydarzenia patriotyczne z udziałem Fundacji oraz ciekawe informacje o jej działalności, o Fundatorze sp. Zbigniewie Zielińskim i jego wspnianych przodkach o bogatych tradycjach patriotycznych.

W dniu 19 lutego 2012 r. Fundacja świętowała Jubileusz 20-lecia działalności Fundacji. Kulminacyjnym punktem obchodów było wspólne uroczyste posiedzenie Rady i Zarządu, oraz Komisji Stypendialnych. Obok aktualnych władz Fundacji w posiedzeniu udział wzięli członkowie władz z lat 1992-1995, którzy tworzyli „zręby” obecnej Fundacji.

Z okazji Jubileuszu wydana została publikacja książkowa pt. „Dobro pomnożone”, w której przedstawiono biografię Fundatora sp. Zbigniewa Zielińskiego oraz ważniejsze wydarzenia z okresu 20 letniej działalności Fundacji.

W dniu Święta Flagi, 2 maja 2012 r. w wyniku kilkuletnich starań prowadzonych wspólnie z jarosławskim Oddziałem Związku Sybiraków oraz zaangażowania Fundacji przez wsparcie finansowe adaptacji i wyposażenia lokalu otwarta została przez burmistrza miasta Andrzeja Wyczawskiego Izba pamięci. Stało się to możliwe dzięki zrozumieniu i życzliwości ks. prałata Mariana Bocho, proboszcza parafii pw. Bożego Ciała, który przygotował i udostępnił nieodpłatnie lokal w podziemiach budynku parafialnego przy placu ks. Piotra Skargi 2.

W dniu 10 listopada 2013 r. siedmioosobowa delegacja Fundacji uczestniczyła w uroczystych obchodach 95-tej rocznicy Święta Niepodległości w Rzeszotarach – kolebce przodków śp. Zbigniewa Zielińskiego z okazji odsłonięcia tablic pamiątkowych poświęconych Bohaterom Narodowym walczącym o wolność Ojczyzny, m.in. : Arystomenowi Jelita Zielińskiemu uczestnikowi Powstania Styczniowego i legendarnemu generałowi Zygmuntowi Zielińskiemu współtwórcy Legionów Polskich.

Uroczystości religijno-patriotyczne zostały zorganizowane przez grupę Inicjatyw Społecznych z Rzeszotar oraz burmistrza miasta i Gminy Świątniki Górne dr Witolda Słomkę.

W trakcie uroczystości, można było obejrzeć wystawę poświęconą generałowi Zygmuntowi Zielińskiemu, zorganizowaną przez Muzeum w Krakowie.

Na wspólnym posiedzeniu Rady i Zarządu Fundacji w dniu 23 czerwca 2015 r. zaszły poważne zmiany w składzie Rady i Zarządu. Po 14 latach członkostwa, w tym 12 latach przewodniczenia Radzie Fundacji zrezygnował Stanisław Kielbowicz oraz po 12 latach członkostwa w Radzie zrezygnował ks. Marian Bocho.

Jednocześnie uchwałą Rady, jednomyślnie b. przewodniczącemu Rady, St. Kielbowiczowi, przyznano tytuł Honorowego Przewodniczącego Rady, a ks. Marianowi Bocho, tytuł Honorowego Członka Rady.

Działalność gospodarcza

Obiekty przekazane testamentem w 2003 roku na rzecz Fundacji stały się podstawą do prowadzenia działalności gospodarczej, będącej pomocniczą w stosunku do podstawowej działalności statutowej Fundacji i stanowiącej jedyne źródło finansowania wydatków statutowych.

W kolejnych latach gruntownie zmodernizowano stację paliw, wybudowano budynek administracyjny na wynajem, wyremontowano i zmodernizowano budynek obsługi klienta, zainstalowano program samoobsługi klienta, wykonano jednolitą kolorystycznie elewację wszystkich budynków. Inwestycje powyższe nie tylko zmieniły wygląd zewnętrzny całego obiektu, ale w znaczny sposób poprawiły warunki obsługi klientów.

Stacja paliw prowadzi sprzedaż paliw płynnych w pełnym asortymencie, z możliwością (przy większych ilościach) dostawy do klienta własną autocysterną.

Jakość paliw gwarantuje Firma Lotos, nasz stały wieloletni dostawca.

Pomimo niekorzystnej lokalizacji naszej stacji paliw (poza miastem, poza ciągiem komunikacyjnym i dużej konkurencji), wciąż jest ona głównym źródłem finansowania wydatków statutowych dzięki współpracy wielu kierowców, którzy ze zrozumieniem i troską traktują nasze przesłanie „Tankujesz – stypendia fundujesz”.

Przy tej okazji pragniemy podziękować wszystkim przedsiębiorcom, instytucjom i osobom prywatnym za współpracę z Fundacją, jednocześnie zachęcamy do współpracy tych, którzy chcieliby wesprzeć dzieło pomocy innym, przez nią realizowane.

Ćwierćwiecze działalności stypendialnej

Jako główny cel powołanej przez siebie przed 25 laty Fundacji, śp. prof. Zbigniew Zieliński uczynił pomoc materialną najzdolniejszym, uczniom i studentom. Będąc w tym okresie poza granicami kraju, realizację tego zadania powierzył ludziom, których znał z okresu swojej młodości i darzył zaufaniem.

W ciągu 3 lat działania przyznano 24 stypendia uczniom i studentom pochodzącym z Jarosławia. Potem w działalności Fundacji w Jarosławiu nastąpiła przerwa, natomiast Fundator utworzył Fundusz Stypendialny przy Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, powołując Zarząd złożony z pracowników uczelni, z udziałem prorektora ds. kształcenia. Krakowski Fundusz działa nieprzerwanie od 1996 roku. Od 2001 roku, w ramach reaktywowanej Fundacji, stałe miejsce w 7 osobowej Radzie Fundacji ma dwóch przedstawicieli AGH.

W okresie od 1996 do 2016 roku stypendia otrzymało 103 studentów AGH, wyróżniających się wynikami w nauce i osiągnięciami badawczymi. Wręczenie stypendiów na AGH odbywa się na początku roku akademickiego podczas uroczystej inauguracji lub jest elementem obchodów Święta Edukacji. W uroczystości uczestniczą zwykle przedstawiciele władz Fundacji z Jarosławia.

Reaktywowanie Fundacji w Jarosławiu nastąpiło w 2001 roku po dłuższej przerwie, podczas której wprowadzono zmiany w Statucie i Regulaminie przyznawania stypendiów oraz wybrano nowy skład osobowy organów Fundacji: Radę, Zarząd i Zarząd Funduszu Stypendialnego, zwany obecnie Komisją Stypendialną. Większość powołanych wówczas przez śp. prof. Zbigniewa Zielińskiego osób działa w Fundacji do dziś.

O pomoc materialną mogą ubiegać się uczniowie gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych, pochodzący z powiatu jarosławskiego. Od 2006 roku możliwość taką posiadają również studenci I roku studiów, którzy w danym roku ukończyli szkołę. Warunkiem otrzymania stypendium jest spełnienie kryteriów regulaminowych. Od roku szkolnego 2015/16 pomoc stypendialna może być udzielona także uczniom szkół artystycznych, odnoszącym znaczące sukcesy w swoich dziedzinach sztuki.

W latach 2000 – 2003 w pracach Komisji Stypendialnej uczestniczył osobiście Fundator. Były organizowane osobne spotkania z kandydatami na stypendystów i indywidualne rozmowy. W rozmowach tych śp. prof. Zieliński podkreślał wagę, jaką należy przykładąć do nauki, zwłaszcza do przedmiotów ścisłych i języków obcych. Apelował do młodzieży o aktywność w życiu społecznym, o traktowanie pomocy materialnej otrzymywanej z Fundacji jako swego rodzaju pożyczki, którą kiedyś, po osiągnięciu życiowych celów, winno się spłacić, pomagając innym. W następnych latach, wraz ze wzrostem liczby stypendystów, musiała zmienić się forma postępowania kwalifikacyjnego.

Obecnie Komisja Stypendialna wybiera stypendystów na podstawie wnikliwej analizy danych zawartych we wnioskach. Preferowane są zwłaszcza sukcesy na olimpiadach i konkursach przedmiotowych. Ważne są również wyniki egzaminów zewnętrznych: dla absolwentów gimnazjów – egzaminu gimnazjalnego, a dla absolwentów szkół ponadgimnazjalnych – egzaminu maturalnego. Rezultatem pracy Komisji Stypendialnej jest lista wytypowanych stypendystów, która zostaje przedstawiona do zatwierdzenia Zarządowi Fundacji.

Fundator uważał, że wysokość stypendium winna zależeć od skali osiągnięć ucznia, bez względu na jego sytuację materialną. Jednak Rada i Zarząd Fundacji, biorąc pod uwagę trudne polskie realia, postanowiły uzależnić wysokość i formę pomocy od warunków materialnych rodziny stypendysty.

Na przełomie listopada i grudnia odbywa się uroczyste wręczenie dyplomów i stypendiów. Spotkanie ze stypendystami jest zawsze poprzedzone mszą św. odprawianą w intencji Fundatora. Tradycyjnie już, podczas liturgii kazanie głosi ks. Prałat Marian Bocho – Honorowy Członek Rady Fundacji, zaproszony do udziału w niej jeszcze przez śp. prof. Zielińskiego. Wręczenie pierwszych dyplomów w 2001 roku odbyło się w budynku Starostwa, gdyż Rada Powiatu sprawuje honorowy patronat nad działalnością Fundacji.

Oprócz władz Fundacji, w uroczystości wręczenia uczestniczyli wielokrotnie przedstawiciele władz samorządowych miasta i powiatu jarosławskiego, podkarpackiego Kuratorium Oświaty, oraz profesorowie AGH z Krakowa.

W ciągu 25 lat działalności Fundacji przyznano 2344 stypendia, w tym 197 dla studentów I roku z powiatu jarosławskiego i 116 dla studentów AGH w Krakowie. Otrzymało je 1409 uczniów i studentów, z tego do 2003 r., tj. do śmierci Fundatora, 63 osoby.

Założyciel Fundacji, śp. Zbigniew Zieliński często powtarzał, że Fundacja powinna wspierać najzdolniejszych uczniów, którzy kiedyś mają należeć do intelektualnej elity społeczeństwa. Fundacji zlecił szukanie i nagradzanie młodych ludzi posiadających pasję pracy naukowej.

Szczególne satysfakcja dla osób zaangażowanych w działalność Fundacji płynie z możliwości obserwacji sukcesów naszych stypendystów na kolejnych etapach ich edukacji. Obecnie uczniowie szczególnie zainteresowani konkretnymi przedmiotami mogą podnosić poziom wiedzy i rozwijać swoje umiejętności, uczestnicząc w różnego rodzaju konkursach. Na poziomie szkół ponadgimnazjalnych największy prestiż posiadają ogólnopolskie olimpiady przedmiotowe. Zdobywanie tytułu finalisty lub laureata olimpiady zwalnia ucznia ze zdawania danego przedmiotu na egzaminie maturalnym, z jednoczesnym przyznaniem mu wyniku 100% na poziomie rozszerzonym; jest też najprostszym sposobem uzyskania indeksu renomowanej uczelni na atrakcyjnym kierunku studiów. Jednak o sukcesy na olimpiadzie przedmiotowej jest niezwykle trudno. Przykładowo można podać, że wśród finalistów najstarszej z olimpiad – olimpiady matematycznej – było, w całej 68-letniej historii tych zawodów, jedynie czterech uczniów z Jarosławia. Warto nadmienić, że cała czwórka to uczniowie Liceum Ogólnokształcącego im. M. Kopernika; trzech z nich było naszymi stypendystami.

W ubiegłym roku szkolnym, wśród kilkorga jarosławskich finalistów różnych olimpiad, znaleźli się uczniowie korzystający z pomocy naszej Fun-

dacji. Radosław Halejcio - uczeń Zespołu Szkół Technicznych i Ogólnokształcących im. Stefana Banacha został laureatem Olimpiady Wiedzy Elektrycznej i Elektronicznej, Magdalena Kiełbowicz z Zespołu Szkół Drogowo-Geodezyjnych i Licealnych im. Augusta Witkowskiego zdobyła tytuł finalistki Olimpiady Wiedzy o Żywieniu i Żywności, zaś Izabela Dominik - uczennica Liceum Ogólnokształcącego im. M. Kopernika jest finalistką Olimpiady Wiedzy Teologicznej. Tegorocznym stypendystą jest laureat dwóch olimpiad: Olimpiady Historycznej i Olimpiady Filozoficznej, Kacper Bylinka, uczeń Liceum Ogólnokształcącego im. M. Kopernika.

Najlepszą możliwość rywalizacji dla uczniów gimnazjów dają organizowane przez Kuratorium Oświaty konkursy przedmiotowe. Obejmują one swym zasięgiem województwo podkarpackie. W wyniku trzyetapowych eliminacji wyłanianych jest ok. 80 finalistów z każdego przedmiotu, z których ok. 30 najlepszych zdobywa tytuł laureata. Oprócz niewątpliwej satysfakcji, dyplomu i nagród, uczeń uzyskuje zwolnienie z odpowiedniej – związanej z danym przedmiotem – części egzaminu gimnazjalnego. Obserwując wyniki konkursów, każdego roku odnajdujemy wśród finalistów naszych stypendystów.

Stypendystkami Fundacji zostały również uczennice naszych szkół muzycznych. Uczennica Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia im. Fr. Chopina, flectistka Izabela Dobrowolska zdobyła I miejsce w IX Regionalnym Konkursie Instrumentów Dętych w Biłgoraju oraz uzyskała wyróżnienie w X Ogólnopolskim Konkursie Instrumentów Dętych w Krakowie. Sukces w postaci III miejsca przyniósł jej również występ w Holandii, w Konkursie „Adams Flute Factor”. Uczennice Szkoły Muzycznej II stopnia tworzące kwartet “Felice Guitar Quartet” w składzie: Natalia Kornatka, Dorota Perczyńska, Karolina Wołoszyn, Olga Hala zdobyły I miejsce w IV Ogólnopolskim Konkursie Gitarowym w Dobczycach oraz wygrały X Ogólnopolski Konkurs Gitarowy w Zambrowie, zaś Dorota Perczyńska uzyskała w tym konkursie I miejsce w kategorii solistów.

Talenty muzyczne dostrzegał również Fundator, który w 2002 r. przyznał nagrodę rodzinnemu zespołowi muzycznemu „Groszki” z Sieniawy, („Family Power”) za udział w programie telewizyjnym „Droga do gwiazd”, prowadzonym przez Zbigniewa Wodeckiego.

Działalność charytatywna

*„Wszystko, co uczyniliście jednemu
z tych braci moich najmniejszych,
Mnieście uczynili”*

(Mt. 25.40)

Nieść pomoc cierpiącym, to przesłanie śp. Zbigniewa Zielińskiego dla władz Fundacji, wyrażone w ostatnich latach Jego życia. W miarę przybywających lat obok pomocy uzdolnionej młodzieży coraz bardziej dostrzegał konieczność niesienia pomocy ludziom starszym, samotnym, przewlekle chorym, kalekim, wymagającym stałej fachowej opieki.

W jednym z wywiadów zapytany *„czy pomoc studentom, uczniom – mówiąc ogólnie młodym, zdolnym ludziom to jedyna forma działalności Fundacji? Z. Zieliński odpowiedział m.in.: „W chwili obecnej tak. Ale trzeba tu wyraźnie podkreślić, że w Statucie Fundacji są zapisane również inne cele jak np. pomoc w założeniu hospicjum w Jarosławiu. Czy uda się to zrealizować zależy będzie od zrozumienia i poparcia społecznego.”*

Przypominamy, że zapis, o którym mowa w Statucie, brzmi: *„...tworzenie lub wspieranie finansowe hospicjów.”* Dlatego władze Fundacji, nie mając możliwości finansowych na utworzenie własnego ośrodka gwarantującego opiekę osobom niezdolnym do samodzielnej egzystencji, ze szczególną troską odnoszą się do tworzonych i stale rozbudowywanych obiektów przez Fundację im. Jana

Pawła II „Wzrastanie”. Od rozpoczęcia budowy pierwszego budynku dla osób cierpiących, Fundacja każdego roku wspiera, w miarę swoich możliwości dzieła miłosierdzia nad Sanem.

Cele zapisane przez Fundatora w Statucie, dotyczące pomocy charytatywnej, są w zasadzie nieograniczone, tak jak i potrzeby w tym zakresie. Dlatego spełnienie wszystkich potrzeb społecznych nie jest możliwe. Jednak, w miarę możliwości Fundacja wspiera różne grupy społeczne, m.in.:

- w latach 2003-2005, Fundacja, jako jedyna organizacja, po raz pierwszy prowadziła w Jarosławiu dożywianie dla około 80 osób dotkniętych ubóstwem;
- udzieliła doraźnej pomocy kilkudziesięciu osobom znajdującym się trudnej sytuacji finansowej;
- wspierała finansowo świetlice środowiskowe prowadzone przez jarosławskie parafie oraz bezdomnych będących pod opieką Towarzystwa Brata Alberta;
- w roku 2010 udzielono pomocy powodzianom z Gorzyc k/Sandomierza za pośrednictwem Caritas;
- przy współpracy z Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie, każdego roku wiele rodzin dotkniętych ubóstwem korzystało z paczek żywnościowych z okazji świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy;
- z własnej inicjatywy przyznaliśmy kilka stypendiów socjalnych w sytuacjach wyjątkowych, m.in.: podopiecznym Domu Dziecka w Łopuszce na I roku studiów, dzieciom z Rozborza, które straciły rodziców, dzieciom z wielodzietnej rodziny w Muninie oraz innym osobom znajdującym się w trudnej sytuacji.

Nie zapominamy również o przesłaniu Fundatora dotyczącego stworzenia własnego Domu Seniora - zarówno z opieką całodobową, jak też opieką dzienną, zapewniającą bezpieczny, ośmiogodzinny pobyt, szczególnie osobom samotnym. Uważamy, że przy zaangażowaniu społeczeństwa i władz samorządowych, jest to możliwe do wykonania.

Działalność charytatywna prowadzona przez Fundację jest mało znana społeczności lokalnej, pomimo wcale niemałych środków, ponieważ dzieła pomocy odbywają się bez rozgłosu, bez udziału mediów, kamer i fleszy.

Upamiętnianie miejsc pamięci Bohaterów Narodowych

Żołnierz Armii Krajowej, stale doskonalił statut i poszerzał zakres działalności Fundacji.

W roku 2002, przed kolejną pielgrzymką do Katynia zainicjował budowę Pomnika Katyńskiego, wprowadzając jednocześnie nowy cel statutowy p.n. *„Wspieranie idei obronności kraju, w tym upamiętnianie miejsc walki i męczeństwa Narodu Polskiego oraz osób z tym związanych”*, co dało początek do czynnego udziału Fundacji w patriotycznym i obywatelskim wychowaniu młodego pokolenia.

Wiele przykładów z działalności w powyższym zakresie zamieszczono w corocznych biuletynach oraz w wydanej z okazji 20-lecia Fundacji publikacji p.t. *„Dobro pomnożone”*

Ważniejsze z nich powtórzymy także w tej wyjątkowej publikacji z okazji 25-lecia. Do najważniejszych wydarzeń zaliczyć należy m.in. :

Budowa Pomnika Katyńskiego, przy kościele p.w. Chrystusa Króla w Jarosławiu, była spełnieniem ostatniej woli Fundatora, śp. prof. Zbigniewa Zielińskiego oraz symbolem zadośćuczynienia Rodzinom Katyńskim. Pomysł Fundatora został zrealizowany w dwa lata po jego śmierci, przez Fundację, której był założycielem, przy współpracy z Parafią Chrystusa Króla i symbolicznym wsparciu Rodzin Katyńskich oraz instytucji, i organizacji kombatanckich. Główny ciężar realizacji tego dzieła, zarówno organizacyjny jak i finansowy, poniosła Fundacja.

Na płytach pomnika uhonorowano wówczas 180 Ofiar Zbrodni Katyńskiej głównie oficerów Wojska Polskiego. W roku 2011, przy okazji jego rozbudowy, dodatkowo umieszczono nazwiska 71 ofiar zamordowanych w Twerze, w tym 51 policjantów, których tożsamość ustalono na podstawie Księgi Cmentarnej z Polskiego Cmentarza Wojennego w Miednoje.

Pomnik poświęcony został w dniu 15 września 2005 roku przez Arcybiskupa Józefa Michalika. Data ta nawiązuje bowiem do napaści Armii Czerwonej na Polskę w 1939, co było początkiem „Golgoty Wschodu”.

Wspominając uroczystości z tamtego dnia, przywołać warto list śp. ks. prałata Zdzisława Peszkowskiego, kapelana Rodzin Katyńskich, skierowany do wiernych zgromadzonych przy pomniku p.n. *„Jarosław pamięta”*, w którym czytamy m.in.:

„Z wielką radością będę mógł donieść Rodzinom Katyńskim, Sybirakom, wszystkim związanym z Golgotą Wschodu, umiłowanej Polsce, że Jarosław pamięta.

Najdrożsi Jarosławianie. Niech ten prześliczny Pomnik stanie się znakiem tożsamości i pomoże określić kim jesteśmy, jacy jesteśmy. Wspierać nas będzie w tych wysiłkach Ten, który już jest w Domu Ojca – Jan Paweł II, który za życia codziennie modlił się za tych którzy zginęli w Katyniu”

Pomnik Katyński jest najważniejszym wydarzeniem w dziele upamiętniania miejsc walki i męczeństwa Narodu polskiego oraz początkiem kolejnych dzieł pamięci.

Z okazji I rocznicy poświęcenia Pomnika Katyńskiego, w dniu 17 września 2006 rozstrzygnięto konkurs pod hasłem: „Katyń – Sybir – przebaczyć ale pamiętać”, zorganizowany przez Fundację. Do konkursu przystąpiło 18 uczniów, z tego 14 opisało autentyczne przeżycia swoich przodków zesłanych w głąb Związku Radzieckiego w czasie II wojny światowej, w tym 11 prac konkursowych pochodziło od uczniów z Gimnazjum w Laszkach, co niewątpliwie było inspiracją dla p. Krystyny Kuźniar, nauczycielki historii, do napisania książki p.t. „Golgota Wschodu”, cieszącej się ogromnym zainteresowaniem społeczeństwa.

W roku 2011, w pierwszą rocznicę katastrofy smoleńskiej dokonano rozbudowy Pomnika Katyńskiego, dla upamiętnienia 96 ofiar katastrofy samolotu Tu-154 z Prezydentem Rzeczypospolitej i jego małżonką. Główny ciężar finansowy inwestycji poniosła Fundacja.

Pielgrzymka autokarowa do Katynia, Smoleńska, Lenino, w dniach 23-27 maja 2011 r. dla młodzieży szkół ponadgimnazjalnych i ich opiekunów. W pielgrzymce uczestniczyło 30 uczniów z czterech jarosławskich szkół. Uczniowie uczestniczyli w Eucharystii odprawionej na Cmentarzu Katyńskim przez jednego z pielgrzymów ks. prałata Mariana Bocho.

Na mogiłach zbiorowych polskich oficerów zapalono znicze. Pośród 4403 imiennych tabliczek epitafijnych okalających zbiorowe mogiły odnaleziono tabliczkę kpt. Tadeusza Zielińskiego – patrona Fundacji, przed którą zapalono znicz i złożono kwiaty.

Dużym przeżyciem dla młodzieży była obecność na miejscu katastrofy samolotu Tu-154M, gdzie naocznie mogli ocenić „lotnisko” oraz jego otoczenie. W drodze powrotnej młodzież odwiedziła Polski Cmentarz Wojenny w Lenino, gdzie oddano hołd żołnierzom I Dywizji im. Tadeusza Kościuszki, poległym w bitwie pod Lenino. I tam bez trudu można odnaleźć tabliczki epitafijne z nazwiskami osób z naszego województwa czy też, powiatu o czym świadczą kilka zdjęć sporządzonych z marszu: Adamik Karol, ur. 1919 z Tulligłówny, Buniowski Michał, ur. 1917 z Sieniawy, Bąk Michał, ur. 1901 z Przyśietnicy, Buszta Stanisław, ur. 1903 z Krzywicy, Hypta Władysław, ur. 1914 z Urzejowic, Kasjan Konstanty, ur. 1919 z Dachnowa, Kurpiel Teodor, ur. 1911 z Rozborza Długiego, Warchoł Franciszek, ur. 1906 w Rokietnicy, Socha Szczepan (Stefan), ur. 1912 z Ryszkowej Woli i wiele innych.

Koszty pielgrzymki, z wyjątkiem wykupienia wiz pokryte zostały przez Fundację.

Koordynowanie programu „Katyń... ocalić od zapomnienia” polegające na ofercie skierowanej do wszystkich placówek oświatowych z powiatu jarosławskiego i powiatów ościennych z propozycją przystąpienia do programu przez posadzenie „Dębu Pamięci” w hołdzie konkretnie wskazanemu oficerowi WP lub policji zamordowanemu w Katyniu, Twerze lub Charkowie. Dzięki tej inicjatywie do programu przystąpiło 32 szkoły i 3 jednostki samorządowe, które uhonorowały swoich bohaterów Dębami Pamięci organizując przy tej okazji wspaniałe uroczystości religijno-patriotyczne w których uczestniczyła nie tylko społeczność szkolna ale również lokalne społeczeństwo.

W ostatnich 5-ciu latach z inicjatywy Fundacji do programu przystąpiły:

- 18 kwietnia 2012 Szkoła Podstawowa Nr 10 im. Wojska Polskiego w Jarosławiu, uhonorowała Dębem Pamięci por. rez. Kucińskiego Gwida Alojzego, urodzonego 26.04.1903 r. w Jarosławiu, zamordowanego w Charkowie 1940 roku.
- 17 kwietnia 2012 r. I Liceum Ogólnokształcące im. M. Kopernika uczciło „Dębem Pamięci” por. Włodzimierza Kulczyckiego, ur. 8 maja 1913 r. w Jarosławiu, absolwenta tej Szkoły. Uhonorowano również po raz drugi mjr Tadeusza Zielińskiego, także absolwenta tej szkoły, przez umieszczenie płyty epitafijnej pod istniejącym kilkunastoletnim dębem.

- 20 maja 2012 r. Szkoła Podstawowa w Mołodyczu oddała hołd asp. Policji Państwowej Andrzejowi Zagrobelnemu, ur. 1894 r. w Mołodyczu, zamordowanemu w 1940 r. w Twerze.

- Szkoła Podstawowa w Radawie w tym samym dniu uhonorowała Dębem Pamięci asp. Policji Państwowej Jana Jurystę, ur. 12.07.1896, który we wrześniu 1939 pełnił służbę na Posterunku w Radawie.

- 24 maja 2012 r. Społeczność Zespołu Szkół w Zapałowie uhonorowała Dębem Pamięci por. Stanisława Łęckiego ur. 18 stycznia 1898 w Warszawie.

- 30 maja 2012 r. Społeczność Gimnazjum Nr 2 im. Stanisława Konarskiego w Jarosławiu uczciła pamięć Dębem Pamięci por. Juliana Stankiewicza, ur. 4 kwietnia 1888 r. w Jarosławiu

- 22 września 2012 r. młodzież Zespołu Szkół im. Adama Mickiewicza w Pawłosiowie, uczciła Dębem Pamięci swego rodaka, podkomisarza Policji Państwowej, Franciszka Piętkiewicza ur. 1 lipca 1886 r., zamordowanego w 1940 w Twerze.

- 26 października 2012 r. młodzież oraz pracownicy Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego im. Jana Pawła II w Jarosławiu, upamiętnili Dębem Pamięci por. Franciszka Burego, ur. 18 września 1905 r. w Jarosławiu.

– 10 kwietnia 2013 społeczność Państwowej Wyższej Szkoły Techniczno-Ekonomicznej w Jarosławiu, przy współpracy z Fundacją uczciła pamięć 5-ciu oficerów Wojska Polskiego – ofiar Zbrodni Katyńskiej rodaków miasta Jarosławia sadząc Dęby Pamięci dla:

- mjr dypl. art. Juliana Antoniego Tokarza, ur. 06.01.1899 r. zamordowanego w Charkowie
- mjr art. Tadeusza Skwarczyńskiego, ur. 14.10.1895 r. zamordowanego w Charkowie
- mjr wet. Eugeniusza, Ludwika Hofmana, ur. 19.06.1907 r. zamordowanego w Charkowie
- kpt. Kazimierza, Mariana Buryłę, ur. 06.09.1909 r. zamordowanego w Charkowie
- por. rez. Kazimierza, Marię Dzierżyńskiego, ur. 01.08.1908 r. zamordowanego w Katyniu

– Na ofertę Fundacji przystąpienia do programu „Katyń... ocalić od zapomnienia” w sposób szczególny odpowiedzieli pracownicy Urzędu Miasta w Lubaczowie.

12 września 2014 r. uczcili pamięć ofiar zbrodni katyńskiej związanych z Lubaczowem nie tylko „Dębami Pamięci” ale również odsłonięto Pomnik, na którym umieszczono wszystkie nazwiska bohaterów:

por. Edwarda Białozorskiego, asp. P.P. Józefa Margrafa, mjr Edmunda Wołańczyka, por. Jerzego Górkiewicza, płk Antoniego Michalskiego, asp. P.P. Stanisława Janiszewskiego, posterunk. Józefa Sobolaka, por. Mieczysława Mielecha, mjr Mirona Czmyra i płk Franciszka Herzoga.

Postawa pracowników Urzędu Miasta Lubaczowa zasługuje na szczególne uznanie i szacunek.

- 20 maja 2014 społeczność Szkoły Podstawowej w Tuligłowach posadziła „Dąb Pamięci” w hołdzie swemu rodakowi asp. P.P. Janowi Gawłowi zamordowanemu w Twerze w 1940 r.

- 28 listopada 2014 młodzież Zespołu Szkół w Rokietnicy uczciła pamięć swego rodaka asp. P.P. Marcelego Niemczyckiego, zamordowanego w Twerze w 1940 r.

Niestety, był to ostatni Dąb Pamięci posadzony z inicjatywy Fundacji w ostatnich 5-ciu latach. Ubolewać należy, że nie wszystkie szkoły przystąpiły do oferowanego przez nas programu. Program „Katyń... ocalić od zapomnienia” jest wciąż aktualny, dlatego mamy nadzieję, że będziemy jeszcze świadkami wielu uroczystości upamiętniających ofiary zbrodni katyńskiej żywymi pomnikami.

Celem programu „Katyń... ocalić od zapomnienia” ogłoszonego przez Stowarzyszenie Parafiada było upamiętnienie „Dębami Pamięci” 21857 Ofiar Zbrodni Katyńskiej (dla każdej ofiary 1 dąb). Dotychczas posadzono ogółem w kraju i za granicą 4 618 dębów, w tym w województwie podkarpackim 408. Naszym celem jest posadzenie 250 Dębów w hołdzie oficerom WP i policjantom z garnizonu Jarosław (obejmującego także pow. Lubaczów), których nazwiska znajdują się na płytach Pomnika Katyńskiego. Dotychczas posadzono ogółem 113 Dębów Pamięci, w tym przez mieszkańców powiatu jarosławskiego i powiatów ościennych 47

Złot Gwiazdzisty

Od 15 lat w Opactwie ss. Benedyktynek organizowany jest przez Burmistrza Miasta, Stowarzyszenie Miłośników Jarosławia, Rzeszowski Oddział Instytutu Pamięci Narodowej, Jarosławski Garnizon Wojska Polskiego tzw. „Złot Gwiazdzisty”. Fundacja współpracuje w organizowaniu Złotu od 2005 roku.

Złot Gwiazdzisty jest to konkurs wiedzy z najnowszej historii pt. Śladami Miejsc Pamięci Narodowej. W konkursie uczestniczy młodzież wyższych klas szkół podstawowych oraz szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych z powiatu jarosławskiego i 3-ch powiatów ościennych.

Celem organizowanego konkursu jest zainteresowanie młodzieży najnowszą historią Polski przez pryzmat dziejów swojej rodziny. Uczestnicy konkursu opisują losy swoich przodków na podstawie ich osobistych relacji, bądź pozostawionych przez nich świadectw (opisów, zdjęć, dokumentów).

Szczegółowe tematy konkursów każdorazowo opracowuje IPN. Nadsyłane prace oceniane są w trzech kategoriach szkół: podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Komisja konkursowa przy ocenie bierze pod uwagę: autentyczność przedstawionych wydarzeń, poprawność merytoryczną, a także estetykę i poprawność językową.

W ostatnich pięciu konkursach (2012-2016) występowały następujące tematy:

2012 – „100 – lecie Harcerstwa Na Podkarpaciu”;

2013 – „Obok Orła Znak Pogoni, poszli nasi w bój bez broni”;

2014 – „Edukacja Wczoraj i Dziś, czyli szkoła we wspomnieniach moich dziadków i pradiadków”

2015 – „Co boskie – Bogu, a co Cesarskie Cesarzowi? – Święta kościelne i państwowe w pamięci moich dziadków”

2016 – „Bo Wolność Krzyżami Się Mierzy – Trudne drogi Polaków do wolności, czyli od zakończenia II Wojny Światowej do wprowadzenia stanu wojennego w 1981 roku”.

Laureaci konkursu w poszczególnych kategoriach nagradzani są pamiątkowymi statuetkami. Także zdobywcy I, II i III miejsca oraz wyróżnieni uczniowie otrzymują cenne nagrody rzeczowe, a wszyscy uczestnicy - drobne upominki. Ponadto szkoła, z której uczniowie uzyskują najwięcej punktów, otrzymuje Puchar Dowódcy Garnizonu. Zdobywca pucharu w trzech kolejnych latach staje się jego właścicielem. W okresie 15 lat zdobywcami Pucharu zostały następujące szkoły:

- Gimnazjum Nr 1 im. św. Królowej Jadwigi – czterokrotnie
- Prywatne Gimnazjum Sióstr Niepokalanek im. Bł. M. Darowskiej – trzykrotnie
- Zespół Szkół im. Jana Pawła II – trzykrotnie
- Szkoła Podstawowa Nr 4 im. S. Żeromskiego – dwukrotnie
- Zespół Szkół Technicznych i Ogólnokształcących – dwukrotnie
- Zespół Szkół Ogólnokształcących im. Księżąt Czartoryskich – 1 raz

Zainicjowany przez mjr. Zdzisława Niemczyckiego, członka Stowarzyszenia Miłośników Jarosławia, konkurs cieszy się dużym zainteresowaniem młodzieży. Od 2002 roku w konkursie udział wzięło kilkuset uczniów, dzięki którym zgromadzono autentyczny, nigdzie wcześniej niepublikowany materiał historyczny, który może być źródłem wiedzy nie tylko dla uczniów i nauczycieli historii, może być również wykorzystany przez profesjonalnych historyków. Osiągnięty sukces nie byłby możliwy bez zaangażowania organizatorów, dyrektorów szkół, nauczycieli, a nade wszystko młodzieży, za co wszystkim należą się gorące podziękowania.

Na uwagę zasługuje publikacja prac konkursowych ze Zlotu Gwiazdzistego z roku 2007 z tematu: „Śladami Polaków Na Frontach II Wojny Światowej” i 2008 roku z tematu „Śladami Polaków Wykorzystywanych Do Prac Przemysłowych w latach 1939-1956” przez rzeszowski Oddział IPN w formie książki pt. „Opowiem Ci moją historię”. Książka ta cieszyła się tak dużym zainteresowaniem, że konieczne było wznowienie wydawnictwa.

„Golgota Wschodu – Losy Polaków na nieludzkiej ziemi”

Konkurs wiedzy historycznej pod patronatem Fundacji zapoczątkowany został w roku 2009 pod nazwą „Konkurs Katyński” z inicjatywy uczniów I Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika. Przez kolejne lata konkurs dotyczył wiedzy o Zbrodni Katyńskiej, a w konkursie uczestniczyła jedynie młodzież tej Szkoły.

W dniu 17 kwietnia 2012 Konkurs Katyński połączony został z uroczystością sadzenia „Dębów Pamięci” w ramach programu „Katyń... ocalić od zapomnienia” dla uhonorowania por. Włodzimierza Kulczyckiego i mjr. Tadeusza Zielińskiego, absolwentów tej Szkoły zamordowanych w Katyniu.

W finale konkursu uczestniczyło 6 osób. Według oceny jury złożonego z nauczycieli z „Kopernika” najlepsze wyniki uzyskali: Joanna Kamińska, Marcin Makara, Paulina Szkoła.

W dniu 14 marca 2013 roku odbył się konkurs w zmienionej formule p.t. „Golgota Wschodu. Losy Polaków na nieludzkiej ziemi”, tym razem jednak dla młodzieży szkół gimnazjalnych. Zmieniono również zakres konkursu poszerzając wiedzę o deportacje Polaków na Sybir w czasie II wojny światowej.

Komisja konkursowa wyłoniła następujących zwycięzców: Marlena Fudali, Karolina Pich, Michał Ziemba. Wyróżnieni zostali Adriana Sowińska, Paweł Gdyk.

Końcowym akcentem konkursu był spektakl przygotowany przez uczniów z Kopernika, pod czujnym okiem p. Joanny Szczepanek pt. „Zbrodnia Katyńska”.

W dniu 25 marca 2014 odbył się kolejny Konkurs w tej samej formule dla uczniów szkół gimnazjalnych. Po eliminacjach pisemnych p.t. „Od września 1939 do maja 1945 – Polacy w okowach wojny i okupacji” do finału zakwalifikowało się 12 osób.

Konkurs wygrały: Gabriela Mroccka, Aleksandra Gołąb, Marlena Fudali.

Na zakończenie konkursu młodzież przedstawiła wzruszający program artystyczny „Katorgę zesłańców oraz symboliczną Wigilię na Syberii”. Szczegółowe informacje znajdują się w biuletynach rocznych.

Rocznica pierwszego transportu więźniów do KL Auschwitz

W dniach 12-14 czerwca 2015 odbyły się uroczystości upamiętniające 75 rocznicę pierwszego transportu więźniów do KL Auschwitz zorganizowane przez Centrum Dialogu PWST-E w Jarosławiu przy współudziale Zespołu Szkół Budowlanych i Ogólnokształcących, Stowarzyszenia Międzynarodowego Rajdu Katyńskiego, Zarządu Okręgowego NSZZ Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa w Rzeszowie, Parafii p.w. Bożego Ciała, Fundacji Zielińskich i Stowarzyszenia Kulturalno-Wychowawczego im. ks. Piotra Skargi.

W pierwszym dniu uroczystości w Centrum Dialogu PWST-E odbyła się sesja popularno-naukowa. Towarzyszył jej Apel Poległych z prezentacją uczniów Państwowej Szkoły Budowlanej aresztowanych w dniu 6 maja 1940 r., wywiady z rodzinami poległych w KL Auschwitz. Otwarto również wystawę poświęconą aresztowanym więźniom oraz wygłoszono kilka prelekcji m.in.:

- dr kpt. Dariusza Fudalego – „Franciszek Schmidt – Przekleństwo Miasta Jarosławia”,
- Szymona Jakubowskiego – „Historia Edwarda Galińskiego i Mali Zimetbaum – Miłość w Obliczu Zagłady”,

– Leszek Rysak – „Pamięć O Zbrodniach Niemieckich i Sowieckich Niesiona Przez Motocyklistów Rajdu Katyńskiego – Pierwszy transport do KL Auschwitz”.

Następnym etapem było złożenie kwiatów pod tablicą upamiętniającą młodzież wywiezioną do Auschwitz z jarosławskiej Budowlanki. W tym miejscu należy przypomnieć, że 6 maja 1940 r. gestapowcy aresztowali trzech uczniów: Stanisława Ryniaka, Mieczysława Cieplego i Wojciecha Bieleckiego.

W drugim dniu motocykliści Rajdu Katyńskiego zostawili kwiaty pod Pomnikiem Ofiar Zbrodni Katyńskiej i Katastrofy Smoleńskiej przy kościele p.w. Chrystusa Króla w Jarosławiu i uczestniczyli w Eucharystii, w intencji więźniów pierwszego transportu do KL Auschwitz odprawionej w jarosławskiej Kolegiacie.

Po Mszy św. zostali zaproszeni przez ks. proboszcza, prałata Mariana Bocho na śniadanie w czasie którego świadkowie historii dzielili się przeżyciami z okresu II wojny światowej.

Po śniadaniu i zwiedzeniu Izby Pamięci motocykliści Rajdu Katyńskiego wyruszyli do Oświęcimia szlakiem więźniów KL Auschwitz – Jarosław – Lisia Góra – Tarnów – Kraków – Oświęcim.

Obszerny artykuł dotyczący powyższych uroczystości zamieszczony został w Biuletynie Nr 13 z 2015 roku.

Miejmy nadzieję, że wydarzenia, które miały miejsce 75 lat temu, przypominane z inicjatywy nauczycielki historii Iwony Zelwach i Katarzyny Kiper – Wacek Wicedyrektor Zespołu Szkół Budowlanych i Ogólnokształcących im. Króla Kazimierza Wielkiego obejrzymy wkrótce w filmie dokumentalnym, do którego już wykonano najważniejsze zdjęcia.

Festiwal Piosenki Ojczystej im. Michała Zielińskiego „Serce w plecaku”

Pieśni patriotyczne były elementem pielęgnowania tożsamości narodowej i orężem walki w okresie zaborów, okupacji oraz zniewolenia sowieckiego. W tych okresach obowiązywał zakaz śpiewania pieśni patriotycznych.

Mając na uwadze podkreślenie znaczenia pieśni patriotycznych i piosenek żołnierskich w odzyskaniu niepodległości oraz potrzebę uczczenia pamięci autora ulubionej piosenki „Serce w plecaku”, jarosławianina Michała Zielińskiego, Fundacja wspólnie z Miejskim Ośrodkiem Kultury od 9-ciu lat w dniu Święta Niepodległości, organizuje Festiwal Piosenki Ojczystej im. Michała Zielińskiego „Serce w plecaku”.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że piosenkę tę w dramatycznych dniach naszej Ojczyzny śpiewały wszystkie polskie formacje wojskowe. Śpiewano ją w kraju i za granicami, w jednostkach Wojska Polskiego w dalekiej Afryce i w oddziałach polskich znad Oki, w obozach jeńców wojennych, w hitlerowskich więzieniach, a nawet w obozach zagłady. Piosenka „Serce w plecaku” stała się szczególnie popularna wśród uczestników Powstania Warszawskiego oraz oddziałach partyzanckich.

W Festiwalu udział biorą miłośnicy patriotycznego repertuaru, młodzi entuzjaści ze szkół ponadpodstawowych oraz osoby dorosłe, mieszkańcy miasta Jarosławia i okolic. Festiwal z każdym rokiem cieszy się coraz większym zainteresowaniem, zarówno uczestników konkursu jak i słuchaczy.

Działalność Jednostki Strzeleckiej 2025 im. ppor. Zbigniewa Zielińskiego

Jednostka Strzelecka nr 2025 w Jarosławiu powstała w październiku 2003 roku na mocy Rozkazu Organizacyjnego ówczesnego Komendanta Głównego Związku Strzeleckiego „Strzelec” Organizacji Społeczno-Wychowawczej, st. insp. ZS Jana Kasprzyka. Dowódcą jednostki został mianowany Daniel Kot, mieszkaniec Jarosławia od wielu lat zajmujący się tematyką survivalu i obrony narodowej. W dniu 11 listopada 2003 miało miejsce pierwsze przyrzeczenie strzelców jarosławskiej jednostki, które odbyło się po uroczystej Mszy św. w Kościele pw. Chrystusa Króla. Mszę sprawował ks. prałat Andrzej Surowiec, a uroczystości towarzyszył sztandar Armii Krajowej, Koło w Jarosławiu.

Jednostka szybko rozpoczęła współpracę z licznymi instytucjami wojskowymi, cywilnymi i organizacjami społecznymi, między innymi z 14. Dywizjonem Artylerii Samobieżnej w Jarosławiu. Wówczas podpisano porozumienie o współpracy z dowódcą Garnizonu Jarosław ppłk Kazimierzem Piotrowiczem, który bardzo ciepło przyjął jarosławskich strzelców. Ważnym elementem współpracy ze społeczeństwem było podpisanie porozumienia z Zespołem Szkół Budowlanych i Ogólnokształcących w Jarosławiu. Dzięki prowadzonym rozmowom z Dyrektorem szkoły Panem mgr Markiem Zawiszą udało się nawiązać bliską współpracę z klasami mundurowymi z popularnej „Budowlanki”.

Ważnym etapem w rozwoju jednostki było nawiązanie współpracy z Fundacją Pomocy Edukacyjnej dla Młodzieży im. Tadeusza i Heleny Zielińskich. Jarosławscy strzelcy swoją postawą i pracą społeczną zasłużyli na to, by Jednostka Strzelecka 2025 nosiła imię podporucznika Zbigniewa Zielińskiego. Od tej pory doszło do zaciśnięcia więzi Fundacji ze strzelcami.

W maju 2010 roku na terenie 14. Dywizjonu Artylerii Samobieżnej w Jarosławiu jarosławscy strzelcy obchodzili Podkarpackie Obchody 100-lecia Ruchu Strzeleckiego. Na zaproszenie dowódcy Jednostki Strzeleckiej do Jarosławia zjechały pododdziały reprezentacyjne Jednostek Strzeleckich z Rzeszowa, Sędziszowa oraz Lubaczowa. Podczas uroczystości grupa kandydatów z Jarosławia złożyła przyrzeczenie na sztandar Armii Krajowej.

Podstawą działalności Jednostki Strzeleckiej 2025 w Jarosławiu im. ppor. Zbigniewa Zielińskiego jest Statut Związku Strzeleckiego „Strzelec” OSW. Związek jest organizacją apolityczną i opiera swoją działalność na pracy społecznej swoich członków. Strzelcem może zostać osoba, która ukończyła 16 rok życia i charakteryzuje się dobrą sprawnością fizyczną, jak również dyscypliną

i umiejętnością współpracy w zespole. Działalność strzelców oparta jest o zasady braterstwa, przyjaźni i poszanowania dla drugiego człowieka.

Do najważniejszych celów statutowych Związku zaliczyć należy: działanie na rzecz popularyzowania wiedzy o Ruchu Strzeleckim w Polsce; wychowanie obywatelskie członków, oparte na ideologii państwowotwórczej i dyscyplinie społecznej według wskazań założyciela i pierwszego Komendanta Głównego Związku Strzeleckiego – Józefa Piłsudskiego ujętych w Prawie Strzeleckim i Przyrzeczeniu Strzeleckim; przygotowanie Członków do powszechnego obowiązku obrony i służby w formacjach obronnych Rzeczypospolitej Polskiej; wspieranie członków w zakresie pogłębiania wiedzy historycznej oraz wiedzy i umiejętności z zakresu wojskowości; kształtowanie u członków postaw patriotycznych i wysokich walorów moralnych, poczucia godności osobistej, zrozumienia zasad dyscypliny i solidarności oraz potrzeb sumiennego wypełniania obowiązków społecznych i obywatelskich; krzewienie zamiłowania krajoznawczego, umiejętności turystycznych, organizację wycieczek turystycznych, krajoznawczych i wyjazdów szkoleniowych.

Najbliższe lata będą pracowite dla całego Ruchu Strzeleckiego. Wynika, to z powstania nowego rodzaju sił zbrojnych, jakim są Wojska Obrony Terytorialnej. Niewątpliwie, Ministerstwo Obrony Narodowej widzi w „Strzelcu” potencjał pozwalający na przygotowanie przyszłych żołnierzy-ochotników do służby nie tylko w WOT, ale również w służbie zawodowej. Wspomnieć należy, że już teraz nasi strzelcy pełnią służbę zawodową w wojsku oraz innych formacjach mundurowych, jak również kształcą się w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Lądowych we Wrocławiu, Akademii Sztuki Wojennej oraz w Wojskowej Akademii Technicznej. Jarosławska jednostka ma dobrze przygotowaną kadrę szkoleniową i dowódczą, która należycie wypełnia swoje obowiązki. Za ich służbę, trud i poświęcenie pragnę złożyć gorące podziękowania.

mł. insp. ZS Daniel Kot
Dowódca JS2025

Współpraca z organizacjami pozarządowymi

Fundacja nasza otwarta jest na współpracę z każdą organizacją pozarządową, a szczególnie z organizacjami o zbliżonych celach statutowych. Jest to przede wszystkim Fundacja Pomocy Młodzieży im. Jana Pawła II „Wzrastanie”, z którą współpracujemy od 2003 r., tj., od momentu rozpoczęcia budowy budynku z przeznaczeniem na opiekę całodobową dla osób starszych, przewlekle chorych, samotnych.

Po raz pierwszy, widząc ogromne zaangażowanie i determinację w dążeniu do uruchomienia tego Ośrodka, wsparliśmy to przedsięwzięcie przysłowiowym wdowim groszem. Było to możliwe dzięki wyobraźni i wrażliwości naszego Fundatora, śp. Zbigniewa Zielińskiego, który taką pomoc przewidział w opracowanym statucie. Od tego czasu, widząc ciągłą rozbudowę tego ośrodka, pomoc tę staraliśmy się w miarę naszych możliwości kontynuować.

W roku szkolnym 2005/2006 przyznaliśmy jednorazowe stypendia socjalne dla 3 studentów I roku studiów, wychowanków Domu Dziecka w Łopuszce.

Razem z władzami Fundacji „Wzrastanie” przeżywaliśmy jej sukcesy, a także problemy. Radowaliśmy się, wspólnie uczestnicząc w uroczystych wieczerzach wigilijnych i śniadaniach wielkanocnych, w okolicznościowych Eucharystiach z okazji przekazywanych do użytku kolejnych budynków dla osób cierpiących.

Korzystaliśmy także z doświadczeń starszej od nas Fundacji, a także z życzliwych rad kierownictwa Fundacji, a w szczególności prezesa Mariana Żołyniaka i przewodniczącego Rady, ks. prof. Franciszka Rzęsy, za co, korzystając z okazji, serdecznie dziękujemy.

Wyrażamy również wdzięczność za docenioną naszą symboliczną pomoc ofiarowaną na rzecz prowadzonej działalności statutowej, przez wyróżnienie naszego honorowego przewodniczącego Rady, Stanisława Kielbowicza, Statuetką Świętego Jana Pawła II z okazji obchodów 25-lecia Fundacji „Wzrastania”.

Bardzo bliskie naszym celom statutowym jest Stowarzyszenie Miłośników Jarosławia, które powołane zostało m.in. do szerzenia wiedzy o historii, tradycjach i chlubnej przeszłości naszego grodu.

Dlatego nasza współpraca jest wszechstronna i bardzo konkretna. W latach 2003-2005, tj. w pierwszym samodzielnym okresie działalności, pracownicy Fundacji na czwartkowych spotkaniach prowadzili prelekcje o twórcy i fundatorze śp. Zbigniewie Zielińskim i Jego przodkach, w szczególności o le-

gendarnym generale Zygmuncie Zielińskim, Jacku Zielińskim – profesorze historii i geografii z I Gimnazjum w Jarosławiu. Wspomnienia o śp. Zbigniewie Zielińskim, dzięki przychylności Władz Stowarzyszenia, zamieszczone zostały w Roczniku SMJ Tom XV za lata 2002-2004.

Za wieloletnią współpracę przy organizowaniu Złotu Gwiazdzistego Fundacja została wyróżniona przez Władze Stowarzyszenia honorową Statuetką.

Zawsze z wielkim szacunkiem i powagą traktowaliśmy Zesłańców Sybiru. Łączyła nas dobra współpraca z Zarządem Oddziału, szczególnie pod kierownictwem wieloletniej prezes Zarządu śp. Zofii Garczyńskiej.

Nasza współpraca nie ograniczała się jedynie do udziału członków władz Fundacji w uroczystościach religijno-patriotycznych z okazji „Dnia Sybiraka” czy wspólnych spotkaniach opłatkowych. Wspieraliśmy również finansowo potrzeby Związku, m.in. remont symbolicznej wspólnej mogiły Sybiraków na Starym Cmentarzu w Jarosławiu, oraz adaptację lokalu na Izbę Pamięci w podziemiach budynku parafialnego Kolegiaty.

Wspieraliśmy także starania u Burmistrza Miasta o utworzenie Izby Pamięci, gdzie można by zgromadzić bezpiecznie dokumenty i pamiątki z Sybiru, dla przyszłych pokoleń.

Za wsparcie duchowe, organizacyjne i finansowe Zarząd Główny Związku Sybiraków na wniosek jarosławskiego Oddziału przyznał Fundacji honorową Odznakę Sybiraka,

Fundacja współpracuje także z wieloma innymi organizacjami i wspiera, w miarę swoich możliwości finansowych, ich potrzeby, m.in.:

- ze Związkiem Inwalidów Wojennych, który Fundacja wsparła symbolicznie przy budowie pomnika w 2008 r, w 90 rocznicę Odzyskania Niepodległości i jednocześnie w 90 rocznicę powstania Związku. Zarząd Związku za dobrą współpracę, nie tylko przy budowie pomnika, przyznał Fundacji honorową statuetkę symbolizującą miniaturę Pomnika Inwalidów Wojennych,

- ze Stowarzyszeniem na Rzecz Osób Upośledzonych Umysłowo,
- z przemyskim Oddziałem Stowarzyszenia Rodzin Katyńskich,
- ze Stowarzyszeniem Kulturalno-Wychowawczym im. ks. Piotra Skargi
- z Towarzystwem Brata Alberta, oraz z wieloma świetlicami środowiskowymi przy jarosławskich parafiach,
- ze Stowarzyszeniem Osób Niepełnosprawnych.

Ponadto, z racji prowadzonej działalności charytatywnej Fundacja współpracuje również z instytucjami samorządowymi m.in. z Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie oraz z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w Jarosławiu.

Na bardzo dobrą ocenę zasługuje również współpraca z Państwową Wyższą Szkołą Techniczno – Ekonomiczną w Jarosławiu. Początek współpracy przypada na dzień 10 kwietnia 2013 r., w którym to wspólnie z Fundacją zorganizowano uroczystości dla upamiętnienia Dębami Pamięci Ofiar Zbrodni Katyńskiej pięciu oficerów Wojska Polskiego. Od tego czasu przedstawiciele Fundacji byli zapraszani na wszystkie ważniejsze uroczystości i spotkania o tematyce historyczno – patriotycznej, a wiele z nich wspólnie przygotowywaliśmy.

W dniu 18 czerwca 2015 r. odbył się I Kongres Stowarzyszeń Regionalnych województwa podkarpackiego z udziałem naszej Fundacji, która zaprezentowała swój dorobek w formie rocznych biuletynów, książki pt. „Dobro pomnożone” podsumowującej 20 letni dorobek Fundacji. Największym zainteresowaniem zwiedzających cieszyła się kronika wydarzeń od początku działalności Fundacji.

Mieliśmy również możliwość obejrzenia dorobku innych 56 organizacji pozarządowych i wysłuchania okolicznościowych referatów.

Organizatorami Kongresu byli: Instytut Historii Uniwersytetu Rzeszowskiego, Polskie Towarzystwo Historyczne o/Rzeszów i Urząd Marszałkowski Województwa podkarpackiego.

Miejsce Fundacji w środowisku i w świadomości społeczeństwa

Fundacja Zielińskich jest dobrze znana ze swej różnorodnej działalności statutowej nie tylko mieszkańcom powiatu jarosławskiego. Najbardziej rozpoznawalną i cenioną jest pomoc stypendialna zdolnym i wyróżniającym się uczniom i studentom.

Działalność Fundacji dostrzeżona została również przez Włodarzy Miasta. W dniu 10 grudnia 2005r., na uroczystej gali w sali widowiskowej w Miejskim Ośrodku Kultury, Burmistrz Miasta wręczył Fundacji statuetkę Jarosława 2005 w kategorii Edukacja. Jest to najwyższa lokalna nagroda prestiżowa, która przyznawana jest za szczególne osiągnięcia w różnych kategoriach.

W roku 2007 za społeczną działalność Fundacji nagrodzeni zostali działacze Fundacji przez Australijską Fundację „Polcul” Jerzego Bonieckiego, działającą na rzecz kultury polskiej. Działająca na terenie Polski kapituła, w skład której wchodziły takie osoby m.in. jak: Zofia Bartoszevska, Czesław Bielecki, Janina Ochojska, bp. Józef Życiński na podstawie rekomendacji Joanny Duń-

ikowskiej przedstawicielki na Polskę południowo-wschodnią przyznała dwie nagrody dla przewodniczącego Rady Stanisława Kielbowicza i Przewodniczącego Komisji Stypendialnej Jarosława Pagacza, za społeczne i bezinteresowne zaangażowanie w działalność Fundacji.

W dniu 20 października 2009 r. z okazji 91 rocznicy Odzyskania Niepodległości w klasztorze Sióstr Niepokalanek w Jarosławiu, minister śp. Janusz Krupski (zginął w katastrofie smoleńskiej), w towarzystwie inicjatorki prof. Janiny Marciak – Kozłowskiej uhonorował Fundację Medalem Pro – Memoria. Medal przyznany został przez kapitułę Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych w Warszawie, w uznaniu zasług w utrwalaniu pamięci o ludziach i czynach w walce o niepodległość Polski podczas II Wojny Światowej i po jej zakończeniu.

W swym wystąpieniu minister Krupski powiedział m.in. : *„W pięknym Jarosławiu pamięta się o walkach w XIX i XX wieku o niepodległość Polski. Ogromną rolę na tej ziemi odegrały Siostry Niepokalanki. Tradycję kultywują także inni, jak Stowarzyszenie Miłośników Jarosławia i Fundacja Pomocy Edukacyjnej. Nie zapominacie o swojej przeszłości. Żyje ona w Was i to jest piękne”*.

Dodatkowym akcentem było wręczenie przez ministra decyzji Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 października 2007 r. o mianowaniu pośmiertnie kapitana Tadeusza Zielińskiego – patrona Fundacji na stopień majora Wojska Polskiego.

Dostrzegł nas także mieszkaniec Oxfordu, weteran wojenny Kazimierz Michalski, rodak z Sieniawy, honorowy obywatel miasta Jarosławia, który doceniając pomoc materialną dla uzdolnionej i wyróżniającej się młodzieży, przekazał w 2012 r. na rzecz Fundacji część swego majątku z przeznaczeniem na stypendia dla młodzieży z „sieniawszczyzny”.

Po raz drugi Fundacja otrzymała statuetkę „Jarosława” w roku 2013, w kategorii aktywność społeczna. Uroczystość wręczenia „Jarosława” odbyła się 7 grudnia 2013 w Sali widowiskowej MOK w Jarosławiu.

W uzasadnieniu decyzji o przyznaniu Jarosława czytamy m.in.: „Młodzież nie tylko otrzymuje pomoc finansową, ale dzięki organizowanym lub współorganizowanym przez Fundację wydarzeniom ma możliwość pogłębienia patriotyzmu i wiedzy historycznej. Do takich wydarzeń należą : Złot Gwiazdzisty, Konkurs wiedzy o Zbrodni Katyńskiej, Festiwal Pieśni Ojczystej im. Michała Zielińskiego „Serce w plecaku” i wiele innych.”. „Fundacja cieszy się powszechnym szacunkiem i uznaniem. Świadczą o tym liczne nagrody i wyróżnienia”

Ponadto otrzymujemy wiele podziękowań oraz wyrazy wdzięczności od władz samorządowych Miasta i Powiatu, organizacji pozarządowych i szkół.

Podsumowanie 25 letniej działalności Fundacji

Jubileusz to nie tylko okazja do spotkań i wspomnień. To przede wszystkim najlepszy moment do podsumowania określonego etapu w historii Fundacji, oceny efektów gospodarczych i wyników finansowych, wskazania trudności i ich skutków oraz oceny kierunków działalności statutowej, wielkości i struktury wydatków statutowych.

To także czas dziękczynienia Bogu i ludziom dobrej woli, którzy w jakikolwiek sposób wspierają działalność Fundacji.

Fundacja Pomocy Edukacyjnej dla Młodzieży im. Heleny i Tadeusza Zielińskich jest rozpoznawalną i cenioną organizacją pozarządową o szerokiej, różnorodnej działalności statutowej na rzecz społeczności lokalnej, obejmującej głównie powiat jarosławski.

Zgodnie z wolą Fundatora, śp. Zbigniewa Zielińskiego, głównym celem statutowym wciąż pozostaje pomoc materialna zdolnym wyróżniającym się uczniom i studentom.

Nic też dziwnego, że działalność ta jest powszechnie znana i ceniona nie tylko przez młodzież. Tylko w okresie od 2003 roku do 2016 wydatki na stypendia wyniosły prawie 1.600 tys. zł i stanowią 76% wszystkich wydatków.

Wiele miejsca w działalności statutowej zajmuje działalność na rzecz obronności kraju, kultury, oświaty oraz upamiętnianie miejsc walki i męczeństwa narodu polskiego i osób z tym związanych.

Ta działalność, polegająca na organizowaniu, współorganizowaniu lub wspieraniu różnych konkursów wiedzy historycznej (Złot Gwiazdzysty, Gólgota Wschodu, Festiwal Piosenki ojczystej im. Michała Zielińskiego „Serce w Plecaku”) oraz upamiętnianiu miejsc walki i męczeństwa i osób (pielgrzymka młodzieży do Katynia, Smoleńska, Lenino), sadzeniu Dębów Pamięci przez młodzież wielu szkół w powiecie w ramach programu „Katyń ... ocalić od zapomnienia”, jest elementem edukacji patriotycznej.

Działalność na rzecz obronności kraju związana jest ze Związkiem Strzeleckim „Strzelec”, młodzieżową organizacją społeczno-wychowawczą, noszącą imię ppor. Zbigniewa Zielińskiego. Z tego względu Fundacja zobligowana jest do wsparcia finansowego „strzelców” uczestniczących w różnych formach szkolenia militarnego.

Wobec wciąż realnego zagrożenia terrorystycznego uważamy, że jak najwięcej młodych ludzi powinno być przeszkolonych w zachowaniu się w tego typu sytuacjach.

W zakresie tej działalności mieszczą się również wydatki związane z budową Pomnika Katyńskiego i jego rozbudową związaną z upamiętnieniem Katastrofy Smoleńskiej oraz wsparciem budowy innych pomników na terenie miasta, a także udział w kosztach organizacji uroczystości religijno-patriotycznych z okazji świąt narodowych lub upamiętnienia ważnych wydarzeń historycznych.

Działalność ta jest dostrzegana i pozytywnie oceniona zarówno przez społeczeństwo jak i też władze samorządowe.

Wydatki na ten cel wynoszą łącznie 277 tys. zł i stanowią w strukturze wydatków 13%.

Pomoc charytatywna jest najmniej efektywną i mało znaną działalnością, co nie świadczy o naszych zaniechaniach w tej sferze. W okresie ostatnich 14 lat od śmierci Fundatora podejmowano różne działania charytatywne, szczególnie na rzecz osób dotkniętych skrajnym ubóstwem oraz na rzecz rozbudowy obiektów Przystani Matki Bożej Jasnogórskiej nad Sanem.

Zdajemy sobie sprawę, że pomoc ta była daleko nie wystarczająca jednak – przy realnych możliwościach finansowych – zwiększenie pomocy było możliwe jednak kosztem innych wydatków statutowych. Pomimo tego, w okresie od 2003 r. do 2016 na działalność charytatywną wydatkowano 241 tys. zł, co stanowi 11% w strukturze wydatków.

Ponadto, w formie darowizny przekazano 235 tys. zł na rzecz innych organizacji pożytku publicznego.

Łączna suma wydatków statutowych i darowizn na rzecz organizacji pożytku publicznego w ciągu ostatnich 14 lat tj. od śmierci Fundatora do końca 2016 roku wynosi – 2.356 tys. zł, w tym na stypendia 1593 tys. zł.

Przekazując Państwu informacje o działalności Fundacji i poniesionych wydatkach statutowych nie sposób nie wspomnieć o daninach jakie ponosi Fundacja na rzecz budżetu Państwa i samorząd lokalny. W tym samym czasie przekazano do budżetu – 428 tys. zł podatku dochodowego i 795 tys. podatku od nieruchomości.

Tylko podatek od nieruchomości zasilający budżet miasta stanowi 50% wydatków na stypendia dla jarosławskiej młodzieży i prawie dwukrotnie przekracza wydatki na pomoc charytatywną. Jednocześnie z powodu braku możliwości finansowych około 20% uczniów spełniających kryteria regulaminowe nie otrzymuje stypendiów.

Dostrzegamy również stale rosnące potrzeby starzejącego się społeczeństwa oraz rodziny dotknięte skrajnym ubóstwem, dla których pomoc Fundacji jest z tych samych powodów niewystarczająca.

Nasze plany na przyszłość to przede wszystkim kontynuacja pomocy dla najzdolniejszych i wyróżniających się uczniów oraz dążenie do zwiększenia indywidualnej pomocy stypendialnej.

Drugim ważnym kierunkiem jest zwiększenie pomocy charytatywnej nie tylko na rzecz osób dotkniętych skrajnym ubóstwem, ale również objęcie pomocą osób starszych, samotnych, kalekich, niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Począwszy od roku 2015 Fundacja posiada status organizacji pożytku publicznego, jednak z tego tytułu nie korzystaliśmy z żadnych przywilejów,

dlatego z nadzieją oczekujemy na większe zrozumienie i pomoc władz samorządowych w ramach obowiązujących przepisów, oraz zaangażowanie społeczeństwa, bez których realizacja naszych odważnych planów nie jest możliwa.

Ponawiamy nasz apel o przekazaniu na rzecz Fundacji – 1% swego podatku za co z góry Dziękujemy. Nr KRS – 20427

